

Glasiło vincencijanske družine

Vincencijeva pot

3

DECEMBER
2017

Iz življenja vincencijanske družine

VINCENCIJEV
DAN V CELJU

DRUŽINA
JE BOŽJI DAR

BEATIFIKACIJA
MUČENCEV
VINCENCIJANSKE
DRUŽINE

»Vincencijanska družina – kdo smo in kje se nahajamo?«

Misijonska družba – lazaristi (CM)

Skupnost duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Vizitator: **Pavle Novak**

Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/230-24-64

E-pošta: cm.provincialat@rkc.si

Spletna stran: <http://www.lazaristi.si>

Hčere krščanske ljubezni – usmiljenke (HKL)

Skupnost sester, ki sta jo ustanovila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je služenje najbolj potrebnim in ubogim.

Vizitatorica: **s. Francka Saje**

Naslov skupnosti: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče

Telefon: 01/562-90-10

E-pošta: hkl.provincialat@rkc.si

Spletna stran: www.usmiljenke.si

Marijine sestre čudodelne svetinje (MS)

Skupnost je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je skrb in pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: **s. M. Irma Makše**

Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/422-46-50

E-pošta: ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si

Spletna stran: <http://marijine-sestre.rkc.si>

Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote (VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: **Simona Stegne**

Naslov: Plečnikov podhod 1, 1000 Ljubljana

Telefon: 040/753-425

E-pošta: info@drustvo-vzd.si

Spletna stran: www.brezdomec.si

Marijanska vincencijanska mladina (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen združenja je, da bi mladi v vsakdanjem življenju uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: **s. Vlasta Tacer**

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče

Telefon: 031/503-011

E-pošta: mvm.slovenija@gmail.com

AMM – Otroci Brezmadežne (OB)

Laiško združenje, ki povezuje otroke in odrasle.

Namen: čiščenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Naslov združenja: Dom sv. Jožef, Plečnikova 29, 3000 Celje

Odgovorna oseba: **Franc Rataj CM**

Naslov: Trg 7. julija 8, 8259 Dobova

Telefon: 041/723-691

E-pošta: franc.rataj@gmail.com

Spletna stran: www.amm-brezmadezna.rkc.si

Vincencijeva družina

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: **Monika Klačnja**

Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/505-10-66

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

Anin sklad

Ustanova, katere člani so odločeni, da bodo številnejšim družinam stali ob strani in poskušali nositi del bremena, ki ga nosijo stariši teh družin.

Predsednica ustanove: **Marija Šterbenc**

Kontaktna oseba: Alen Salihović

Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/231-56-08

E-mail: ustanova.anin.sklad@gmail.com

Spletna stran: <http://www.anin-sklad.si>

Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov (KBBI)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil oče Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: »Vstani in hodí«.

Voditelj: **Tone Planinšek**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 041/384-324

E-pošta: tone.planinsek@guest.arnes.si

Spletna stran: <http://bratstvo.si>

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: **Tilen Princič CM**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/431-13-50

E-pošta: ravnatelj.sdv@gmail.com

Spletna stran: sdv.lazaristi.si

Uvodnik

s. Francka Saje HKL

Drugi Dragi bralci
Vincencijeve poti!

Ko sem v avgustu prevzela službo vizitatorice sester usmiljenk Slovenske province, me je Miha (sourednik Vincencijeve poti, s katerim sva bila prej sodelavca v Domu Sv. Jožef) kaj hitro seznanil z mojo »podedovano« vlogo glede sodelovanja pri oblikovanju vsebine te revije ter da ta naloga vključuje sestavo uvodnika za to številko. Iskreno povem, da te naložene naloge prve trenutke nisem bila najbolj vesela, kaj hitro pa se mi je pogled nanjo razjasnil v lepo priložnost, da vas na tak način vse člane in prijatelje vincencijanske družine prvič pozdravim.

Ker se čutim soodgovorna za povezovanje vej vincencijanske družine pri nas, k čemur nas tudi naš generalni superior g. Tomaž Mavrič tako vztrajno vzpodbuja, želim prispevati svoj delež pri povezovanju tudi preko sodelovanja pri tej reviji, ki je res izreden most med nami. K temu povezovalnemu sodelovanju želim enako vzpodbuditi

tudi vse vas tako s sestavo prispevkov kot tudi z pozornim prebiranjem vsebine. Tudi ta številka nam nudi pester sprehod skozi dogodke v zadnjih mesecih. Ustavimo se ob njih in pustimo, da njihovo podživljanje v nas zapiše trajnejše duhovne sadove, prav tako tudi premišljevanje podanih duhovnih vsebin. Vsebina je pestra in bogata, od vsakega od nas pa je odvisno, koliko se bo dal ob njej nagovoriti. Zdaj, ko od bližje vidim, koliko truda, časa in dobre volje je vloženo v pripravo nove številke, še bolj cenim njeno vrednost in molim, da bi dosegala svoj namen.

Čeprav v različnih oblikah in načinih, je vsem nam skupno poslanstvo služnega ubogim. Papež Frančišek nas v svoji poslanici za prvi svetovni dan ubogih spominja, da »smo poklicani, da pristopimo k ubogim, jih srečamo, se jim zazremo v oči, jih objamemo in jim pokažemo toplino ljubezni, ki bo uničila krog njihove osamljenosti«. Naj bo to za nas letošnji posebni adventni klic! ■

6 Vincencijanski simpozij v Rimu

14 Na apostolsko pot

30 Drevo življenja

36 Pag s študenti ŠDV - ja

42 Hči krščanske ljubezni in vojak

44 Generalovo pismo – beatifikacija mučencev

46 Duhovni poklic je največja sreča

Revija Vincencijeva pot
Letnik XI, številka 3

Urednika: **Zlatko Novak,**
Miha Lokovšek

Odgovorni urednik: **Pavle Novak CM**

Lektoriranje: **Jurij Devetak CM**

Oblikovanje in prelom:

Uroš Čanžek, s.p. fotografiranje
porok in grafično oblikovanje

Izdaja: **Študentski dom Vincencij**

Tisk: **Atelje 64 d. o. o.**

Naslov uredništva:

Vincencijeva pot
Tabor 12, 1000 Ljubljana
Telefon: **041 628 863**

Fotografija na prvi strani: s simpozija Vincencijanske družine v Rimu,
avtor Miha Lokovšek

Število izvodov: **1260**

Glasilno je namenjeno interni uporabi.

Če želite prejeti revijo Vincencijeva pot, pošite na naslov uredništva ali pokličite na zgoraj zapisano telefonsko številko.

Vincencijeva karizma 400 let že žari, žarke ljubezni ji dodajmo še mi

Drago

»Z enim talentom, o Gospod, capljam za teboj ...«

Pravijo, da je pokojni duhovnik Karl Vogrin pred posvečenjem dejal, da si bo dal gornje besede zapisati na novomašno podobico. No, sam je z več talenti kar junaško stopal za Gospodom.

Dve nevarnosti prežita na vsakega izmed nas. Prva je, da si domišljamo, da smo po krstu in birmi, po rednem prejemanju zakramentov, po zvesti udeležbi pri sveti maši in morda še kakšnem tečaju ali celo študiju teologije (kaj šele, če smo bili poklicani tudi v posvečeno življenje), usposobljeni strokovnjaki, dobršen del Kristusovega skrivnostnega telesa, in smo tako rekoč že kar 'glava'. Škof Grmič je leta 1973 dejal novomašnikom: »Sedaj, ko ste končali študij teologije in odhajate iz bogoslovja, ste prepričani, da veste vse in da znate vse. Ko boste prišli na faro, boste ugotovili, da ne veste

nič, da ste sedaj šele na začetku.« Kako prav je imel. 'Teoria sine praxis sicut cursus sine axis!' Če smo polni samega sebe, potem v nas sploh ni prostora za Boga in za bližnjega. Smo le napihnjen balon.

Druga skrajnost pa je, da se čutimo prav majhne, nebogljene, nesposobne, nevešče, morda celo tako grešne, da je za nas bolje, da smo v ozadju, ker si z nami Gospod pač ne more kaj pomagati. Nekdanji župnik v Velenju, gospod Milan Kovač, je dejal: »Sveti Duh si tudi s 'klumpom' pomaga!« Najbolj prav nas najbrž usmerja pregovor – srednja pot, zlata pot.

Kar se tiče prve nevarnosti o prepričanju o naši 'vsemogočnosti', je prav, da se zavemo, da je naša veličina v tem, da smo ustvarjeni po Božji podobi, da smo Božji otroci, da smo samo v sodelovanju z Očetom lahko soustvarjalci nebes na zemlji. Sveti Vincencij bi dejal: »Samo Jezus Kristus in sveta Devica sta bila brez nepopolnosti. Tudi vam

svetujem, da močno zaupate v našega Gospoda in v pomoč brezmadežne Device, njegove matere. Zakaj se je Bog ozrl na sveto Devico? Sama odgovarja: 'Zaradi moje ponižnosti.'«* (*iz knjige: Sveti Vincencij Pavelski, Misel za vsak dan)

Glede druge nevarnosti pa nam lahko zraste samozavest, ko se zavedamo, da majhni koščki, če so na pravem mestu, lahko sestavijo lep mozaik, ki je odsev Božje lepote. »O Bog, popolnoma se ti darujemo, da izpolniš namen, ki ga imaš z nami.«*

Sicer pa – živeti Kristusa – pomeni izbrati zlato pot (kar ne pomeni najlažjo), vedno znova stopati iz teme k luči (tudi to ne pomeni, da ne bo nikoli mrak),

pogumno iti naprej k vrhovom (brez zdrsov in padcev tudi ne bo šlo), imeti v srcu, v besedah in dejanjih veselje ter to izžarevati in razdajati v svoje okolje (čeprav semena padajo tudi na pota, med kamne in trnje). *»Oblikujmo svoja čustva ob čustvih našega Gospoda, da se bomo na poti popolnosti usmerjali po njegovih stopinjah.«**

Kako 'živeti Kristusa', se ni treba kar naprej spraševati in ugotavljati: o saj sem čisto v redu – ali pa: saj se ne spleča več truditi, ker se nisem nič poboljšal. Kdor dela izpit za avto, bo slabo vozil, če bo prepričan, da itak že vse zna. Kdor pa se boji teorije in prakse, pa ne bo nikoli sedel za volan. Najbolje je biti ponižen ter sprejeti teorijo in upoštevati prakso. In v drugem primeru reči tako, kot je dejal sveti Avgustin: *»Če so drugi zmogli, zakaj ne bi ti!«* *»Bog zahteva najprej srce, zatem pa se delo in roke morajo, kolikor mogoče, ujemati s srcem.«**

Enim in drugim so nam lahko svetel zgled ponižnosti in poguma svetniki. Zavedali so se, da nam vsem nebeški Oče želi podariti raj, srečno življenje tukaj in še bolj srečno v nebesih. Ker je to zapravlil že Adam in ker so njegovo napako

ponavljali ljudje skozi stoletja in seveda tudi mi nismo izjema – zato Očetova ljubezen ni ugasnila. Ob polnosti časov je v stisko človeštva 'eksplodirala' ta ljubezen, ko se je učlovečila in se naselila med nami. Od Nazareta, preko Betlehema, v Jeruzalemu, po Galileji in Samariji, v Kafarnaumu, ob jezeru in na gori, v vrtu Getsemani, na Kalvariji in na Oljski gori – povsod je Jezus med neuke in lačne, med bolne in grešne delil Očetovo ljubezen, vračal izgubljeni raj, podarjal mir in veselje. *»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem«* (Lk 2,14). *»Krščanska ljubezen, ki je sama po sebi družabna, poraja ljubezen; srce, ki ga ta krepost zares vnema in oživlja, daje čutiti svoj žar; vse, kar je v dobrohotnem človeku, širi ljubezen in jo oznanja.«**

Biti resnično srečen (bolje rečeno: blažen) pomeni torej prisluhnuti Jezusu, stopiti za njim, ravnati tako kot on. To pomeni – živeti Kristusa. In mi jasno čutimo, da moramo, tako kot prerok, odgovoriti: *»Gospod, tukaj sem, pošlji mene!«* (Iz 6,8). Drugače je v našem srcu 'kakor goreč ogenj, ki nas žge'. (prim. Jer 20,9). *»Srce, ki ljubi našega Gospoda, ne more trpeti*

*njegove odsotnosti; z njim mora biti v čustveni ljubezni, ki privede do dejavne ljubezni.«**

Zadnje nedelje v cerkvenem letu nas z Božjo besedo postavljajo v središče dogajanja – kar vržejo nas v valove življenja – in če hočemo, lahko zaplavamo. In v akciji nam bo takoj jasno, kako živeti Kristusa.

Ko se sprašujemo, katero pravilo naj postavimo na prvo mesto, da bomo sploh vozili v pravo smer – nam Jezus na 30. nedeljo med letom (A) jasno pove: *»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem ... in svojega bližnjega kakor samega sebe.«* (Mt 22,34-40). *»Ljubezen je nad vsemi pravili in vsa se morajo nanašati nanjo. To je velika gospa. Storiti moramo, kar zapoveduje.«**

Praktično 'živeti Kristusa' bi pomenilo tole: ob vsakem razmišljanju (ali sanjarjenju) se vprašajmo – ali je tole sedaj iz ljubezni do Boga in do bližnjega; ob vsaki besedi (preden jo izrečem) premislim, ali bo gradila ljubezen do Boga in do bližnjega; ob vsakem dejanju (še preden nekaj storim) se zazrimo naprej in se vprašajmo, ali bo storjeno iz ljubezni do Boga in do bližnjega, nas

Živeti Kristusa

bo to povezovalo z Bogom in med seboj, bo gradilo Božje kraljestvo – ki je »kraljestvo resnice in življenja, svetosti in milosti, pravičnosti, miru in ljubezni« (hvalospev na praznik Kristusa Kralja veseljstva). Torej – živeti Kristusa – pomeni popolnoma sprejeti Očetovo ljubezen in se ji prepustiti, da nas vodi. Ta je uresničena v Jezusu – torej posnemati Kristusa, živeti ga. »Trebaja je vžgati srca ljudi in storiti to, kar je delal Božji Sin, ki je prišel in vrgel ogenj na svet, da bi ga vnel v svoji ljubezni.«*

Obnebjete je torej jasno: živeti Kristusa, pomeni, živeti vse iz ljubezni. Kako pa potem, ko smo se vrgli v ta tok ljubezni? Čas je takšen, da se začnemo ozirati okoli sebe in tudi s prizadetostjo ugotavljamo, kako drugi živijo prijetno, ker ljubezen povsem drugače razumejo, ker si privoščijo kup užitkov, na katerih je sodobna nalepka: 'Z ljubeznijo'. Pri tem velikokrat spregledamo katastrofe mladih ljudi, razbitih družin, sovražnih odnosov, razočaranj ('trnja in osata' zaradi egoizma), pekla, ki je sredi med nami zaradi zlorabe ljubezni. Koga naj torej poslušamo, komu naj ob tem pritisku javnega mnenja sledimo – češ saj vsi tako delajo!?

V Božji besedi 31. nedelje med letom (A) nam Jezus – če smo z njim na valovih ljubezni – jasno pove: »Eden je vaš Učitelj ... eden je vaš Oče ... eden je vaš Vodnik – Kristus« (Mt 23,1-12). »Bog ni hotel, da bi vaše oči videle Odrešenika kakor oči svetega Simeona; hoče pa, da slišite njegov glas in greste, kamor vas On kliče.«*

Konkretno bi torej to (živeti Kristusa) pomenilo, da ne nastavljamo svojih ušes in svoje radovednosti, svojih oči in posode svojega srca vsem, še tako 'znanstvenim modrostim' tega sveta. Ali ni dovolj, da ata pove svojemu otroku, da naj se štedilnika ne dotika, ker je vroč in se bo opeknel – ali mora res sam potipati, da si potem zapomni za vse življenje (današnji človek pa, ko se v zgrešeni ljubezni 'opeče', še kar nadaljuje). Vodi naj nas spoznanje apostola Petra, ko je Jezus vprašal apostole, ali hočejo tudi oni oditi. Peter odločno pove: »Gospod, h komu pa naj gremo? Ti imaš besede večnega življenja« (Jn 6,67-69). Živeti Kristusa pomeni torej poslušati evangelij. »Duša, ki se ne hrani s premišljevalno molitvijo ali pa to dela le redkokdaj, bo postala mlačna in hirajoča, brez moči, poguma

in kreposti, nadležna drugim in neznosna sama sebi.«*

Z vsem tem smo torej na Kristusovi ladji, plujemo po morju ljubezni in poslušamo Kapitana. Namenjeni smo h gostiji življenja, ki jo je pripravil Oče. Toda večeri se, temno postaja. Kolikokrat se zelo stemni, pa ne le pred očmi, življenje postane temno, poklic nam ni več jasen, poslanstvo izginja v meglo. Še tako 'deviško' življenje je v krizi. Imeti luč ni dovolj! Noč je lahko dolga. Jezus nam na 32. nedeljo med letom pove v evangeliju, da je poleg luči potrebno tudi olje. »Preudarne so s svetilkami vred vzele v posodicah olje« (Mt 25,1-13). Kako hitro je lahko naš ponos zlomljen, kako naglo nam zmanjka dobre volje in poguma, kar nena doma ne vidimo več smisla svojemu prizadevanju in poslanstvu. »Brez mene ne morete ničesar storiti« (Jn 15,5). Sploh če hočemo 'živeti Kristusa', se moramo z Njim krepiti. Olje dolivati z molitvijo, svojo 'posodo' napolnjevati z zakramenti in tako ohranjati ogenj Svetega Duha. »Kdor mene uživa, bo živel po meni« (Jn 6,57). »Ni mogoče veliko pričakovati od človeka, ki mu ni do pogovora z Bogom. Kakšna sreča, da v sebi

preizkusimo besede: Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni.«*

'Živeti Kristusa' - v obljemu ljubezni, s pravim vodnikom in z oljem poguma – prinese tudi voljo, da izvirno, smelo in z veseljem uporabimo svoje talente. Tudi če sem prepričan, da imam en sam talent – na tistem mestu, kjer sem, lahko pomeni zvezdo sredi noči, kamenček v stavbi skupnosti, darežljivo roko v stiski, srce namesto kamna. Da nam Jezus na 33. nedeljo med letom (A) ne bi dejal: »Malopridni in leni služabnik ... Vzemite mu talent ... Kdor nima (ljubezni), se mu bo vzelo še to, kar ima. Neuporabnega služabnika vrzite ven v najglobljo temo« (Mt 23,14-30). »Če ljubezen v nas ni goreča, če se med seboj ne ljubimo tako, kot nas je ljubil Jezus Kristus in če ne izvršujemo dejanj, kakršna je vršil on, kako bi mogli upati, da bomo razširjali ljubezen po vsem svetu?«*

Živeti Kristusa – pomeni uporabiti vsak trenutek, vsako možnost – če nisem sposoben biti sonce, bom pa vsaj zvezda sredi noči. Ampak, bom svetil! »Če ste povezani z Bogom, se boste dotaknili src že samo s svojo navzočnostjo, tudi ko ne izgovorite nobene besede.«*

In ko sem vse to zaživel v polnosti veselega poslanstva, - veselega zato, ker tudi mene nebeški Oče želi uporabiti, da 'živim Kristusa', potem so dela, ki gradijo Božje kraljestvo, jasna in enostavna. Na praznik Kristusa Kralja vesoljstva nam lahko zažarijo oči, ker smo potrjeni v spoznanju, da smo zmožni 'živeti Kristusa': »Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti« (Mt 25,31-46). To pa ni samo prijetna meditacija, lepo besedičenje, trenutna akcija – to je vsakdanje veselo služenje – to je uresničenje: živeti Kristusa. »Kako je Jezus Kristus služil ubogim? Pomagal jim je telesno in duhovno. Hodil je od kraja do kraja, ozdravljaj bolnike ... in jih poučeval, da bi se zveličali. Kakšna sreča, da vas je Bog izbral, da nadaljujete delo njegovega Sina na zemlji!«*

Živeti Kristusa, ne pomeni samo čakati, da bomo preko tega sveta čisti stopili pred nebeškega Očeta – ampak tako ravnati, da bomo vsak večer v dnu duše in srca zaslišali besede: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, kajti ...« (Mt 25,34). »Odeti se moramo v duha Jezusa Kristusa, ki je duh popolne ljubezni.«*

Pogum torej – kot pravi

Peter Kreeft: »Življenje vsakemu podeli kakšno limono; so pa, hvala Bogu, mnogi, ki znajo iz nje narediti okusno limonado.« Delajmo jo zase in odžejajmo tudi druge.

»Spomnite se, da živimo v Jezusu Kristusu po smrti Jezusa Kristusa in da moramo umreti v Jezusu Kristusu po življenju Jezusa Kristusa ter da mora biti naše življenje skrito v Jezusu Kristusu in polno Jezusa Kristusa; in da bi umrli kot Jezus Kristus, moramo živeti kot Jezus Kristus.«*

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakazete na:
Vincencijeva pot, Tabor 12,
1000 Ljubljana.

Transakcijski račun:
SI56 0201 4003 5464 425,
sklic: 00 9001.

Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov.

Hvala za vsak dar!

Vincencijanski simpozij v Rimu

Rok Žlender

Pisal se je četrtek, 12. oktobra 2017, in v zgodnjih jutranjih urah, natančneje okrog 5. ure, smo se člani vincencijanske družine iz Šentjaka ob Savi z avtobusom odpravili na pot v večno mesto. Razlog našega romanja? Praznovanje 400-letnice vincencijanske karizme. S tem razlogom je vrhovni predstojnik Misijonske družbe Tomaž Mavrič sklical mednarodni simpozij v Rimu, ki je potekal od 13. do 15. oktobra 2017 pod geslom »Sprejeti tujca«. Nanj smo bili vabljeni člani različnih vej vincencijanske družine z vsega sveta. Zgolj za predstavo – na celotni zemeljski obli je več kot dva milijona članov in več kot dvesto vej vincencijanske družine! Že zgolj ta podatek je dovoljšen razlog za veselje in velika spodbuda za prihodnost!

Kot vemo, pot v Rim z avtobusom ni ravno najkrajša. Potem ko so na mejnem prehodu z Italijo prisledli še preostali potniki, sicer člani Društva prostovoljcev

Vincencijevi, zbrani na Trgu sv. Petra z vseh strani Slovenije.

Vincencijeve zveze dobrote, smo bili polnoštevilni in naša šoferja Elvis in Mirko sta avtobus zanesljivo ter varno krmarila proti Rimu. Vsak romar si je čas krajšal, kakor je najbolje znal. Nekateri so dremali, drugi so se pogovarjali, tretji so poslušali glasbo in se kratkočasili s pametnimi telefoni ... Na tem mestu ne smemo pozabiti na vizitatorja lazaristov Pavleta Novaka, ki je bil kot vodja romanja zadolžen za nemoten potek našega programa, in na Francija Rataja, ki je vodil molitev in petje v avtobusu ter s tem naše popotovanje duhovno obogatil. Prebrali smo tudi poslanico papeža

Frančiška vincencijanski družini ob 400-letnici karizme, ki jo je objavil na letošnji god sv. Vincencija. Odmevala je njegova spodbuda, naj se osebno srečamo z ubogimi in jim damo prednost, da njihova navzočnost v kulturi kratkotrajnosti ne bo utišana.

Bralec tega članka bi se utegnil vprašati, kdo se je pravzaprav sploh iz Slovenije udeležil tega srečanja. Zato so se na avtobusu na kratko oglasili predstavniki vseh vej vincencijanske družine, ki so bile prisotne: Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov (KBBI), Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote

V množici več kot 10.000 ljudi je bilo v molitvi in navdušenju čutiti Vincencijevo karizmo.

(DPVZD), Marijanska vincencijanska mladina (MVM), Otroci Brezmadežne, Vincencijeva družina, predstavnik Doma sv. Jožef v Celju, Marijine sestre (MS), Hčere krščanske ljubezni (HKL) in Misijonska družba (CM). Vseh skupaj nas je bilo 45 članov, ki pripadamo kateri izmed zgoraj naštetih vej vincencijanske družine.

Okrog 18h smo po dolgi vožnji in nekaj postankih srečno prispeli v Rim oziroma v Papeški slovenski zavod Slovenik, kjer nas je sprejel rektor Franc Michelčič. Takoj smo obhajali sveto mašo, kjer smo se Bogu zahvalili za varno

potovanje in ga prosili, da bi bili prihajajoči dnevi čim bolj blagoslovljeni in duhovno bogati. Sledila je okusna večerja izpod rok Marijinih sester in dneva je bilo konec. No, skoraj konec. Medtem ko se je večina romarjev lahko odpravila k počitku, sva se z vizitatorjem odpravila v Apostolski kolegij Leoniano, kjer sva opravila registracijo vseh udeležencev simpozija in prevzela gradivo. Ko sva se okrog 22h vrnila v Slovenik, je tam vladala spokojna tišina. Izmučeni romarji so že spali.

Petek je bil čas za širjenje naših obzorij. Po zajtrku smo se okrog 8h

odpeljali proti velikemu kompleksu, ki ga sestavljajo številne velike hale, kjer smo lahko prisluhnili trem konferencam, ki so jih pripravili priznani člani vincencijanske družine. Imeli smo možnost prisluhniti konferencam v različnih jezikih, največ Slovencev (vključno z mano) pa se je udeležilo konferenc v angleškem jeziku. Prvo konferenco z naslovom Vincencijanska duhovnost in njeni preroški izzivi sta pripravila Nizozemca Tjeu van Knippenberg CM in Peter Reijers. Spregovorila sta o problematiki tujcev in o gradnji skupnega doma. Da bi lahko skupaj gradili dom, moramo najprej prepoznati tujca v sebi, kar je predpogoj, da lahko sprejmemo drugega, ki nam je velikokrat tujec. Pokazala sta nam slike cerkve v Follevillu, kjer je sv. Vincencij 25. januarja 1617 imel znamenito pridigo, kamor so se stekali tako ubogi kot bogati. Njunemu nagovoru so sledila vprašanja iz

Veselih srečevanj ni manjkalo.

Iz življenja naše družine

občinstva in razvila se je zanimiva razprava. Številni so mi dejali, da jih je najbolj nagovorilo prav to prvo predavanje.

Po krajšem premoru je bila na vrsti konferenca z naslovom Vincencijanska formacija in komunikacija v informacijski dobi, ki jo je pripravila sestra Peggy O'Neil. Spregovorila je o sveti Trojici in o medsebojnih odnosih, ki se dogajajo znotraj nje. Spodbudila nas je h gojenju pristnih odnosov po vzoru odnosov med Božjimi osebami. Glede na bučen aplavz med občinstvom je tudi to predavanje doseglo svoj namen.

Okrog poldneva je bil čas za kosilo in druženje. Za marsikoga so mednarodni simpoziji odlična priložnost za srečanje starih prijateljev. Tako je bilo tudi tokrat. Po uri, ki je kar prehitro minila, je sledila še zadnja konferenca z naslovom Vincencijansko služenje: Od tukaj kam naprej?, ki jo je pripravil priznani ameriški lazarist Dennis Holtschneider. Ugotavljal je, da so pravzaprav edina stalnica v zgodovini vincencijanske družine nenehne spremembe. In če so spremembe zaznamovale prvih 400 let karizme, je moč upravičeno pričakovati, da bo tako tudi v

prihodnje. Predavatelj je nanizal pet predlogov, kako se soočiti z izzivi v prihodnosti: 1. Potreba po skupnem sodelovanju vseh vej vincencijanske družine. 2. Potreba po skupnem sodelovanju tudi z drugimi, ki niso člani vincencijanske družine. 3. Potreba po bolj preudarnem delovanju. 4. Potreba po navdihovanju src ljudi, da bi izkazovali iskreno skrb za uboge. 5.

slastna torta, s katero smo se posladkali. Vas zanima, koliko pomladi šteje sestra Polona? Vprašati jo boste morali kar sami, meni se v treh dneh ni uspelo dokopati do tega nadvse zaupnega podatka. A večer se s prisrčnim praznovanjem njenega rojstnega dne še ni zaključil. Manjša skupina sester se je pod vodstvom Jureta in Mihe napotila v center Rima, kjer so si ogle-

V pričakovanju prihoda svetega očeta.

Potreba po prenašanju naše tradicije iz roda v rod.

Vsebinsko bogate konference in konkretni predlogi nam dajejo misliti, kako živeti vincencijansko karizmo v letih, ki so pred nami. Ob 15h je sledila sveta maša nekdanjega vrhovnega predstojnika Misijonske družbe Gregoryja Gaya, nato pa smo se z avtobusom znova odpravili nazaj v Slovenik, kjer nas je okrog 18h pričakala večerja.

Vendar to ni bila navadna večerja. Praznovali smo tudi rojstni dan sestre Polone! Seveda ni manjkala

dali nekaj glavnih znamenitosti, kot so npr. Fontana di Trevi in Španske stopnice. Tudi člani Marijanske vincencijanske mladine niso ostali doma, odpeljali so se na prizorišče, kjer je bil pripravljen program za mlade. No, kljub utrujenosti tudi sam nisem miroval. S prijatelji iz Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote in nekaj sestrami smo odšli na sprehod po stari Apijski cesti (Via Appia Antiqua), kjer smo izmenjali vtise po pestrem dogajanju petkovega dne. Ni potrebno dvakrat reči, da

smo ob vrnitvi v Slovenik kar popadali v postelje.

Ne bom se zmotil, če rečem, da je bila sobota dan, katerega smo se vsi najbolj veselili. To je bil namreč

bogoslovci v tem času že na Trgu sv. Petra. Po obveznem espresso in varnostni kontroli smo bili pripravljeni. Do približno 10h dopoldne smo stali ob relikvijah

Kljub maloštevilčni slovenski udeležbi naših simbolov ni manjkalo.

dan srečanja s papežem Frančiškom. Sam pa sem imel še en razlog za vznemirjenost – prenos relikvij srca sv. Vincencija. S preostalimi bogoslovci, s katerimi sem preživel leto notranjega semenišča (noviciata) v Filadelfiji, sem bil namreč naprošen, da bi prinesli relikvije srca našega ustanovitelja na avdienco s svetim očetom. Medtem ko so preostali romarji Slovenik zapustili okrog 7h zjutraj, sem bil s sobrati

in se z organizatorji dogovarjali še o zadnjih navodilih glede poti in glede samega nošenja relikvij. Naj povem, da celoten relikviarij tehta 70 kilogramov! Kar velik zalogaj za vse nas, če sem iskren. Vse se je, Bogu hvala, dobro izšlo.

Relikvije so našle častno mesto na odru in ob svojem prihodu se jim je poklonil tudi papež Frančišek. V nagovoru približno 11.000 članom vincencijanske družine je izpostavil

tri glagole: častiti, sprejeti, iti. Čaščenje je čista bližina z Gospodom, ki daje mir in veselje ter lajša življenjske tegobe. Sprejemanje zahteva od nas, da smo osebe, ki sprejmejo, so na razpolago in se dajejo drugim. Iti ven iz sebe in se ne zapirati, terja od nas držo dinamičnega, aktivnega kristjana. Po nagovoru in pozdravu množic se je sveti oče ob spremljavi glasbene skupine Gen Verde (skupino sestavlja 22 žensk iz 14 različnih držav), ki je množice kratkočasila celotno dopoldne, poslovil od nas.

Po zaključeni avdienci smo imeli prosto popoldne. Skupaj s prijatelji sem ga izkoristil za obisk kupole bazilike sv. Petra. Preostali so čas izkoristili za nakup spominkov ali so obiskali katero izmed bližnjih cerkva oziroma kakšno drugo rimsko znamenitost. Ko smo se znova zbrali, smo se odpravili proti Sloveniku na večerjo.

Zvečer nas je avtobus zapeljal do bazilike sv. Pavla zunaj obzidja, kjer je potekala vigilija. Organizatorji so skozi glasbo in ples predstavili zgodbo svete Družine in njen beg v Egipt. Opomnili so nas, da celo Jezus, Marija in Jožef niso bili obvarovani pred preganjanjem in so se tudi

Iz življenja naše družine

Člani različnih vej vincencijanske družine združeni v eno.

oni kot tujci morali zateči v tujo deželo. Sporočilo celotne vigilije je izražalo geslo »Sprejeti tujca«, ki je bilo v ospredju skozi vse leto praznovanja vincencijanske karizme.

Vse lepe stvari enkrat minejo in tako je bilo tudi tokrat. Naše romanje se je nezadržno bližalo koncu in pika na i je bila sveta maša v baziliki sv. Pavla zunaj obzidja, kjer smo bili zbrani že prejšnji večer. V skladu

z italijansko tradicijo se je seveda pričela z zamudo, vendar to nikakor ni oviralo praznovanja. Daroval jo je vrhovni predstojnik Misijonske družbe Tomaž Mavrič, ki nas je v izjemno bogati pridigi znova povabil, naj po Vincencijevem zgledu odkrivamo Jezusa v ubogih in uboge v Jezusu. Ubogi morajo biti središče našega življenja in poslanstva! Predpogoj za to je odkrito priznanje lastnega

uboštva, lastnih slabosti, lastne grešnosti. Le tako bomo mogli stopati po Vincencijevih stopinjah na poti za Kristusom.

Okrog 14h smo se odpravili proti Sloveniji. Duhovno okrepljeni in polni novih vtisov. Majhna anketa, ki sem jo opravil na avtobusu, mi je razkrila, da je bila velika večina romarjev zelo zadovoljna s celotnim koncem tedna. Največ navdušenja so, pričakovano, pokazali člani Marijanske vincencijanske mladine, ki jih je posebej nagovoril program za mlade. Čutili so se kot člani ene velike družine, čutili so se sprejete. Najbrž je to tisto, kar iščemo vsi – pripadnost in sprejetost. Simpozij ob 400-letnici vincencijanske karizme je gotovo vsaj malce pripomogel h krepitvi vezi in poglobitvi odnosov med nami. ■

Kot se za dogodek mednarodnih razsežnosti spodobi, smo podali nekaj izjav za RTV Slo.

Duhovne vaje za duhovnike, sestre, laike

Franc Sodja CM (Iz knjige: Vincencijeva oporoka)

Karkoli delamo ali trpimo, je za nas brez koristi, če ne delamo ali trpimo iz ljubezni do Boga. Ko bi se dali žive sežgati ali ko bi razdali ubogim vse imetje, pravi sveti Pavel, nam to ne bi nič koristilo, če nimamo ljubezni do Boga in ne trpimo in ne delamo iz ljubezni do Boga.

(sv. Vincencij)

To ni nekak povzete evangelija. To je osebno doživetje in prepričanje Vincencija. Ta ljubezen, ki daje življenje in smisel tudi trpljenju, se po njegovem mora raztezati prav na vse. Na delo in molitev. Saj pravi: »Ni dovolj storiti to, kar Bog od nas zahteva, ampak moramo to storiti iz ljubezni do Boga. Na primer: mi duhovniki mašujemo, ker je to Božja volja. Toda to ni dovolj, da v tem izpolnimo Božjo voljo. To daritev moramo, kolikor je v naši moči, darovati kar najpopolneje, tako kot je na zemlji naš Gospod daroval krvavo in nekrvavo daritev svojemu nebeškemu Očetu.« In o tistih, ki so pri maši navzoči, naj bodo bratje ali sestre, pravi: »Ni dovolj, da so pri njej samo navzoči, da s tem izpolnijo Božjo voljo. Biti morajo pri sveti maši pazljivo, pobožno in s čistim namenom. Enako je z dobrimi deli.«

Ljubezen oživlja vse. Brez nje je vse mrtvo. In

če posebej pomislim, kako se lahko tudi v najsvetejša dejanja prikrade sebičnost, moj jaz, potem je toliko bolj važno, da sebe pregledam, ali res iščem Boga, Božjo slavo; me res vodi ljubezen do Boga in duš. Koliko prevar je tudi v našem apostolskem in molitvenem življenju! V tem nam je potrebna neizprosna odkritost. Kako težka je misel, da se za nekakimi pobožnimi kulisami in za apostolsko gorečnostjo skriva moja sebičnost, ki si nadeva samo krinko na obraz. Videz je, da delam in molim iz ljubezni do Boga. V resnici pa morda niti pri delu ne iščem Boga, niti v molitvi ni Boga. Vse je videz, narejeno, prazno, zlagano. Do takih spoznanj je mogoče priti le v tihih urah popolne osamitve. Človek mora biti v resnici gol pred Božjim obličjem, da se lahko dokoplje do resnice o sebi in svoji ljubezni.

Čudovite so besede, ki jih je Vincencij govoril umirajočemu bratu: »Ali vam ni

prav, da se nad vami zgodi Božja volja? Ali ne želite, da bi Bog imel nad vami neskončno veselje? Ali ne želite, da bi dosegli vso slavo, ki jo on pričakuje od bolečin, ki jih po njegovem dopuščenju zdaj trpite? Če bi bilo v vaši moči, da bi mu dali vso slavo, ki jo pričakuje od stvari, ali bi mu je ne dali z veseljem? Ali ne obžalujete prav tako iz srca vsega, kar je proti Božji ljubezni in Božji volji? Ali bi hoteli, da bi ga ljubili vse življenje kakor preblazena Devica? Kajne, da nas ne boste pozabili, ko boste v nebesih s peščico misijonarjev, ki so že tam? « Te poslovilne besede je govoril Vincencij 15 let pred svojo lastno smrtjo. Tudi njega je použila ljubezen. ■

Vincencijeva spodbuda

Ni dovolj storiti to, kar Bog od nas zahteva, ampak moramo to storiti iz ljubezni do Boga. (spodaj ni potrebno še enkrat pisati sv. Vincencij, ker to že napoveduje napoved.

Vincencijev dan v Celju

s. Ljubica Jožič #KCL

Vincencijevi smo se s posebno hvaležnostjo zbrali na letošnjem srečanju vincencijanske družine v Celju. Sobota, 23. septembra 2017, pred praznikom našega ustanovitelja in vzornika, je bila za vse nas dan pregleda jubilejnega leta, trenutek veselja in slavljenja za vse, kar smo dobrega naredili. Obenem je bil ta dan čas premisleka za prihodnost.

Po prihodu na Jožefov hrib smo se najprej zbrali v cerkvi. Pri uvodni molitvi, ki so jo pripravili in vodili lazaristi, smo molili rožni venec, ki je bil spremljan

Srečanje smo začeli v cerkvi sv. Jožefa ob Najsvetejšem.

z ustreznim besedilom častitljivih skrivnosti. Vsako desetko rožnega venca smo namenili za poseben namen. Sledile so litanije v čast sv. Vincenciju in blagoslov z Najsvetejšim.

Po kratkem okrepčilu smo se zbrali v Kardinalovi

dvorani, kjer nas je nagovoril vizitator Pavle Novak. Med drugim nam je povedal, da je do tedaj za vincencijanski simpozij v Rimu prijavljenih že čez 9000 članov vincencijanske družine z vsega sveta. Zaradi tako velikega števila bo srečanje s papežem potekalo na Trgu sv. Petra. Vizitator nas je spodbudil tudi s pismom španskega sobrata, ki je razmišljal o vincencijanskem letu in o nekaterih naših strahovih, nalogah in radostih.

Nadaljevali smo delo po skupinah, v katerih smo se pogovarjali o svojem doživljanju jubilejnega leta ter o načrtih in projektih,

Po uprizoritvi "Velikega odra sveta" na Starem gradu v Celju smo za sklep Vincencijevega dne prisluhnili Trboveljski godbi in izjemnemu solistu Jožetu Vidicu, ki je sicer reden gost Jožefovega hriba nad Celjem.

ki smo jih že izpeljali po skupnostih ali v različnih vejah vincencijanske družine. Spraševali smo se, kaj bi lahko osebno in po skupnostih naredili v prihodnosti ter kaj bi od začetega še nadaljevali. Ob poročanju o delu v skupinah je bilo čuti, da smo se, ob 400-letnici vincencijanske karizme vsi duhovno obogatili, molitveno poglobili ter vneli gorečnost za boljše služnje ubogim. Marsikdo se je ustavil ob pismu generalnega superiorja Tomaža Mavriča. Posebej se je marsikoga dotaknila njegova pobuda, naj delamo za duhovne poklice. To delo naj bi bilo najprej veselo življenje v poklicu, ki je najboljše pričevanje mladim. Na ta način bomo privlačni, da bi vsakdo od Boga izprosil še en poklic za svojo družbo.

Med vejami vincencijanske družine je v tem letu bilo kar nekaj konkretnih sodelovanj. Lazaristi, Marijine sestre in usmiljenke smo skupaj predstavili vincencijansko karizmo družinam Aninega sklada na pomladanskem srečanju v Šentjakobu. Tudi delavnice za otroke so predstavljale dejavnosti sv. Vincencija in sodelovanje med lazaristi, usmiljenkami in laiki. Na srečanju starejših bratov in sester v Mengšu

Udeležence Vincencijevega dneva je nagovoril vizitator Pavle Novak.

v maju je bilo sodelovanje ob predstavitvi 400-letnice karizme družb zelo živahno. Organizirana so različna pričevanja po župnijah, duhovne vaje za MVM na temo vincencijanskega leta ter projekt za počitnice na morju za revne otroke.

Članica Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote je predstavila nov Vincencijev koledar, v katerem so objavljene tudi slike obnovljenega doma družine v stiski, ki so ji pomagali s prispevki za lanski koledar. Tudi z letošnjimi prispevki bodo pomagali družinam v stiski. Veseli smo bili pričevanja pridružene članice iz Kočevja, ki že 26 let trikrat na teden hodi obiskovat starejše ljudi v Dom ostarelih.

Po predstavitvi dela po skupinah smo se udeležili svete maše, ki jo je ob somaševanju sobratov vodil vizitator Pavle Novak. V pridigi je poudaril osebno

odgovornost za našo karizmo, kajti tudi moj/tvoj kamenček je pomemben v mozaiku naše karizme, da bi lahko zasijala v vsej luči in uresničila svoje poslanstvo. Poudaril je, da je bil sv. Vincencij mojster v izpolnjevanju Božjega načrta in njegove Previdnosti. Med mašo je bogoslovec Rok Žlender ob koncu notranjega semenišča (noviciata) in kot pripravo na večne zaobljube naredil trdni sklep zvestobe. Poleg stanovalcev Doma sv. Marte in njihovih svojcev smo za konec z veseljem prisluhnili še koncertu Delavske godbe Trbovlje in baritonistu Jožetu Vidicu.

Polni navdušenja, lepih vtisov in veselja smo se v večernih urah vrnili v svoje skupnosti. Dobili smo nove spodbude in spoznanja za še bolj goreče služnje Kristusu v ubogih bratih in sestrah. ■

Na apostolsko pot

s. Cveta Jost HKL

V hladnem jesenskem jutru, ki se je razvil v lep sončen dan, smo v nedeljo, 1. oktobra 2017, krenili najprej proti Štajerski in nato proti Koroški. Šest sester in pet mladih, članov MVM. V dveh avtomobilih. Le kam? Na izlet, romanje? Ne, na apostolsko pot. Župnik Anton Montaln, ki upravlja župniji Brezno in Remšnik, kjer je doma naša s. Vlasta Tacer, je izrazil željo, da pridemo, se srečamo z verniki dveh njegovih župnij in jim med mašo predstavimo svoj poklic in čudodelno svetinjo. Zanimiva, še več, privlačna želja, na katero ni bilo težko odgovoriti! Toliko bolj, ker je v naših srcih našlo močan odmev povabilo g. Tomaža Mavriča, generalnega superiorja, da postanemo aktivnejši

Svetinjo smo predstavili v pesmi.

v ustvarjanju 'kulture poklicev'. Težko je danes nagovoriti mlade za duhovni poklic. Toda, če kdo, lahko srca mladih gane sveta Devica s čudodelne svetinje, ki jo bomo predstavili in delili. V zaupanju v njeno spremstvo in pomoč smo se podali na pot. Najprej v Brezno, nato v Remšnik.

V obeh župnijah so nas verniki izredno prijazno pričakali. Res ni bilo med njimi veliko mladih, katere bi lahko nagovorili. Bila je bolj mala čreda Bogu zvestih, ki jo Jezus opogumlja,

naj se ne boji. Namesto župnika je v obeh župnijah maševal duhovni pomočnik dr. Vinko Potočnik iz Maribora. Tudi on nas je prijazno pozdravil, nas ljudem predstavil ter nam za predstavitev odstopil čas, namenjen pridigi.

Za uvod smo zapeli himno vincencijanskega leta Pridi, vrata so odprta. Mladi so nato med branjem besedila o našem poklicu in čudodelni svetinji ter med pesmijo, ki govori o njej, v simbolih predstavili celotno svetinjo. Preprosto, a lepo. Vsem razumljivo. Ljudje pa so bili povabljeni, da so po maši sprejeli svetinjo zase in za svoje. Da bi jo nosili z zaupanjem, da bi Marija po njej še bolj kot doslej varovala njihova srca in domove, vožnje in delo!

Dr. Potočnik je naš obisk

Prilegel se je sprehod s čudovitim razgledom na Koroško.

povezal s 1. oktobrom, začetkom meseca rožnega venca in godom priljubljene svetnice Male Terezije, zavetnice misijonov. Tudi nas je predstavil kot misijonarje ter zaželel, da bi si za podobno 'misijonarjenje' še vnaprej radi vzeli čas in tako oznanjali čudovita Božja in Marijina dela.

Po maši je g. Potočnik poskrbel še za dobro voljo, ko nam je pripovedoval, kako se je v mladih letih povezal z Družbo hčera krščanske ljubezni. Ko je bil kot mlad duhovnik na študiju v Rimu, so ga poslali v Pariz na učenje francoščine. Z delom je želel nekaj zaslužiti za stroške bivanja in se je v naši materni hiši na Rue du Bac pridružil nekemu čistilcu kapele čudodelne svetinje. Sestre

niso vedele, da je ta mladi pomočnik duhovnik. Neka dne, ko 'šefa' ni bilo na delu, Vinku ni preostalo drugega, kot da se čiščenja kapele loti sam. Pri tem opravilu ga je videla neka sestra – najbrž je opazila, da je v tem mladem 'delavcu' neka odprtost za Boga – in mu je lepo diskretno začela prigovarjati, če bi morda šel za duhovnika ...

G. Vinko se je namuznil, rekel pa nič. Potem je prišla druga sestra, ki jo je še malo bolj zanimalo, od kod prihaja in kakšni so njegovi življenjski načrti. Takrat je odkrito povedal, da je prišel iz Rima, in da so ga predstojniki poslali v Pariz na pridobivanje znanja francoskega jezika. Ko sta sestri slišali, da je ta skro-

Sonce je že dobro ogrelo ozračje in koroški gozdovi so se svetili v siju raznovrstnih barv. Mi pa smo jo – da bi naša apostolska pot vendarle imela tudi nekoliko vonja po izletu – mahnili do Sv. Pankracija. Cerkvica na griču stoji tik ob slovensko-avstrijski meji. V starih časih je meja šla celo prav po sredini cerkve. Obiskujejo jo z obeh strani.

V obeh jezikih – slovenskem in nemškem – lahko bereš zgodovino cerkve, posebnosti kraja, napotke, besede, zapisane v romarsko knjigo ... Za mlade in manj mlade lepa obogatitev!

In še zadnji cilj naše poti. V goste nas je sprejela družina s. Vlaste. Kako se je prilegla gobova juha in pica, še bolj pa domače ozračje in prijetno druženje!

Naj dobrim gostiteljem Bog povrne!

Vsak v svoj kraj smo se vrnilo z željo, da bi tako apostolsko pot ponovili še kam drugam, kjer bi nas bili pripravljeni sprejeti. Naj veliki Misijonar naš sklep uresniči, saj bomo z lastnimi močmi sredi mnogih obveznosti težko našli čas, ko bomo vsi za to! Juhej, še za drugič! ■

Živa slika čudodelne svetinje.

mni fant že duhovnik, sta brž poklicali predstojnico. Le-ta ga je vprašala, ali ne bi hotel ob jutrih maševati pri njih, tu v kapeli čudodelne svetinje. »Tako sem se,« je smeje pristavil, »takrat močnejše povezal z usmiljenkami in na to bivanje med njimi nisem pozabil. Pa še to me povezuje z Vincencijevimi, da nosim njegovo ime ...«

Nekaj utrinkov z beatifikacije 60 mučencev iz vincencijanske družine v Madridu

s. Viđa Gerkmán HKL

S sestro Marto Krasniqi ml. sva se v nočnih urah 10. novembra 2017 odpravili na pot v Španijo. Na letališču v Madridu naju je pričakala sestra iz provincialne hiše. Počakale smo še na prihod dveh sester iz Slovenije, s. Katarine Jerreb in s. Terezike Petrič ter dveh sester iz Nizozemske, da smo se skupaj odpeljale v provincialno hišo. Tu je bil že velik živžav v vseh jezikih Evrope.

Po namestitvah po sobah

in kosilu smo jo me štiri ubrale raziskovat bližnjo okolico - sosednjo provincialno hišo sv. Ludovike, veliko moderno bolnišnico lazaristov, njihovo veliko baziliko Brezmadežne. V tej cerkvi smo imeli zvečer uradno odprtje in pozdrav romarjem z večernicami. Ob 19. uri je bil pripravljen agape na sestrskem vrtu, v dvorani njihove šole pa kulturni program. (Sestre imajo tukaj šolo od vrtca do višje šole s 15.000 učenci.)

Kulturni program je bila enkratna, neverjetna predstavitev začetkov dela in življenja naše Družbe. Vse je bilo predstavljeno v pesmi in plesu s filmskimi posnetki v ozadju. To je bilo delo enega od njihovih profesorjev v izvedbi njihovih študentov. Kakšno neverjetno moč in veselje so izžarevali vsi ti mladi igralci! Po tej čudoviti predstavi smo se vrnili v cerkev Brezmadežne. Tu so mladi MVM v nabito polni cerkvi zelo

BEATIFICACIÓN
Madrid, 11-XI-2017

domiselno vodili bedenje: češčenje, premišljevanje.

V soboto, 11. novembra 2017, je bila glavna slovesnost. Z avtobusi – okrog 15 – so nas odpeljali na mesto beatifikacije. Skozi velik del Madrida smo prišli do velikega stadiona. Menda so bile tam pred leti bikoborbe, saj sta nas na vhodu pozdravila dva velika kipa bikov. Arena je bila čudovito okrašena z rdečimi in belimi vrtnicami. Na velikem ekranu nad oltarjem so se vrtele podobe blaženih in druge duhovne vsebine. Mašo je vodil kardinal Angelo Amato, somaševala je velika skupina škofov – več kot petdeset in še večja skupina duhovnikov. Spremljal je mogočen pevski zbor. Navzočih je bilo tudi nekaj daljnih sorodnikov od mučencev. Po razglasitvi za blažene aplavza ni in ni bilo konca.

Kolikor sem razumela, ker nismo imele stalne prevajalke iz španščine, sta naši dve sestri mučenki delali v bolnišnici v Barceloni. Da bi ju zaščitil, ju je zdravnik sprejel na svoj dom kot gospodinjski pomočnici, a ju je izdala nevoščljiva sodelavka. V sarkofagu čuvajo svetinjo, ki je bila last ene od mučenk in so jo hranili domači. Največ mučencev so po

zaporih ubili s strelom, če niso že prej umrli od posledic mučenja. Njihovi grobovi so ostali neznani. Največ je bilo duhovnikov, nekaj laikov in dve sestri, umorjeni v letu 1936, nekateri pa leta 1937 med revolucijo, preden je prevzel oblast general Franko.

Popoldne so nas z avtobusi vozili po Madridu po poteh mučencev mimo stavb, kjer so oni delali, živeli in se skrivali. Pot smo končali na Angelskem griču nad mestom, kjer je druga skupina v pesmi in plesu predstavila duhovno pot mučencev. Tudi to je bila zelo doživeta predstava. Za konec pomembnega dne za našo Družbo in za vso Cerkev so nam predvajali film o španskih usmiljenkah med nemško okupacijo Francije, kjer so delale v odporniškem gibanju in rešile čez 2000 ljudi. To je film o resničnih dogodbah

z globokim sporočilom in res vreden ogleda. Ne vem točnega naslova, morda Liberation – osvoboditev.

V nedeljo smo imeli v katedrali Almudena zahvalno mašo. Somaševanje je vodil madridski nadškof kardinal Carlos Osoro.

In že je prišel čas za pot domov. Lahko si mislite, da nam je bilo še posebno toplo pri srcu ob vsakem srečanju, programu, molitvi, ko nas je nagovoril g. Tomaž Mavrič, generalni superior. Vedno znova nas je spodbujal, naj bomo eno s Kristusom, živimo in delamo z njim in da le njega iščemo v vsem, kar smo in kar predstavljamo. Tudi vrhovna predstojnica s. Kathleen Appler nas je zelo nagovorila s svojo preprostostjo, nasmehom in bližino.

Res je Španija daleč, a vsi ti mučenci so naša družina, zato se z zaupanjem obračajmo nanje. ■

Duhovna obnova za žene

s. Barbara Šelih HKL

Sestre usmiljenke v Šentjakobu so – kot že vrsto let – tudi to jesen priredile duhovno-družabno srečanje za žene in dekleta. Na Martinovo soboto se je zbralo kar 49 udeleženk. Najstarejša med njimi je septembra praznovala svoj 100. rojstni dan, vendar je na srečanju navdušeno sodelovala.

Osebna in skupna razmišljanja so se navezovala na osrednjo temo: POSREDOVANJE VERE. Na začetku je nekaj izhodiščnih točk predstavila s. Barbara Šelih, HKL.

- Vera je dar, ki ga nismo prejeli le zase, ampak, da bi ga delili naprej.
- Vero živimo v odnosu do Boga in bližnjih.
- Kako so v stari zavezi izročali vero »iz roda v rod« ob spominjanju na velika Božja dela.
- Posredovanje vere v novi zavezi od apostolov, prvih kristjanov do današnjih dni.

Duhovne vaje v Šentjakobu so nagovorile številne žene in dekleta.

- Apostol Pavel in njegovo zavzeto posredovanje evangelija.
- Vincencij Pavelski - oznanjevalec evangelija ubogim.

S. Andreja Čakš je podelila izkušnjo, kako je sama prišla do osebne vere in poudarila, kako potrebno je pomagati mladim, da verske resnice, ki jih ne moremo dojeti z razumom, sprejmemo v veri.

G. Anton Lavrič CM je predstavil veliko primerov, kako lahko v otrocih v vsakdanjem življenju prebujamo verski čut. Popoldne so se mu pridružili še trije duhovniki Misijonske družbe, ki so bili na voljo za duhovni pogovor oziroma

sv. spoved. Srečanje se je zaključilo s sv. mašo z navdušenim petjem, ki ga je vodila s. Jelka Rupnik.

Ena izmed udeleženk je takole opisala svoje vtise: »Na Martinovo soboto sem bila prvič na duhovni obnovi v Šentjakobu. Predavanja o veri in o tem, kako jo živim, razvijam in posredujem v okolju, kjer živim, so se mi zdela zelo praktična. Občudovala pa sem tudi prijetno razpoloženje, ki ga ustvarjajo sestre s svojo prisotnostjo in dobro postrežbo.«

Sv. Vincencij me uči: »hoteti, kar hoče Božja previdnost«

s. Irena Grandošek MS

To leto smo sestre pri duhovnem bratstvu pogosto prebirale dela sv. Vincencija.

previdnost, in ne hoteti, česar noče! Danes zjutraj me je med mojo borno molitvijo prevzela želja: sprejeti

Božjo; med mnogimi dobrinami, ki iz tega izvirajo, dušni mir prav gotovo ne bo najmanjša.«

Voditeljica duhovnih vaj sta se prepustila Božji previdnosti in z vso ljubeznijo sprejela udeležence, ki so prišli.

Posebno me je nagovorila knjiga »Vincencij Pavelski – graditelj sodobne Cerkve«.

V njej sem našla njegovo misel, ki mi je bila to leto kot izziv in nekako duhovno vodilo:

»Hoteti, kar hoče Božja

vse, kar se dogaja na zemlji, sprejeti dobro in zlo, splošno stisko in stisko posameznika, ker jo hoče Bog, ker jo On pošilja. Oh, kako se mi zdi tako ravnanje čudovito in potrebno... Prizadevajmo si torej za tako usklajevanje svoje volje z

Misel, ki je še kako aktualna tudi danes, ko je v svetu toliko nemirov, osebnih stisk in stisk celotnih narodov (begunci, evtanazija, dovoljeni splavi, velike poplave, potresi, teroristični napadi in mnogo stisk družin, osamljenih ljudi,

neozdravljive bolezni, še zlasti rak, kapi...). Vincencij pa v zgornji misli zaznava, da je vendar vse pod okriljem Previdnosti in da smo v vsem v Božji roki.

Ali imam tako močno vero, zaupanje? Bog daj meni in vsem to milost in moč tudi na priprošnjo sv. Vincencija.

Dovolite, da vam podelim, kako sem to povezala z izkustvom osebno vodenih duhovnih vaj, ki smo jih razpisali v avgustu na Reki pri Laškem.

Razposlali smo torej vabila za duhovne vaje, katerih naslov je bil: »Ljubiti Boga v vsem«. Kar hitro se je prijavilo 14 ljudi iz različnih krajev Slovenije. Bližal se je 10. avgust, začetek duhovnih vaj. Z voditeljem p. Ivanom Platovnjakom DJ sva se dogovorila, kako bova udeležence porazdelila v štiri hiške duhovnih vaj, da bi bila omogočena zasebnost, kakor pač predvidevajo duhovne vaje v tišini. In smo začeli.

Kmalu se je pokazalo, da se jih nekaj prijavljenih ne bo moglo udeležiti, ker »je prišlo nekaj vmes«: ena je zbolela, drugo mama kliče na morje, ker se slabo počuti, tretja ne more dobiti dopusta ... Nekoliko me zaskrbi. Pomislim, kaj je že

rekel sv. Vincencij: »Hoteti, kar hoče Božja previdnost.« V sebi začutim mir - da, nič se ne zgodi brez nje. Bog že ve. Torej prepusti se Božji previdnosti in sprejmi z vso ljubeznijo te ljudi, ki bodo prišli.

Med udeleženci je bila gospa Mara iz Maribora. Z njo sva se ob prijavi dogovorili, da bo lahko prisedla v avto h gospodu, ki tudi prihaja na te duhovne vaje iz Maribora. Ne morem verjeti, gospa je stara 92 let. Kmalu mi zaupa, da je po poklicu učiteljica. Ko se je v mladosti zaposlila, ji je župnik g. Kozar v Prekmurju dejal: »Če hočeš ohraniti vero, pusti poklic učiteljice in se zaposli kako drugače.«

In se je, kot računovodkinja. Danes ničesar ne obžaluje. Ve, da jo je vodila Božja previdnost. V Mariboru je ob delu tudi vodila razne molitvene skupine. Danes živi sama in kljub starosti še redno hodi v cerkev. Že dolgo si je želela takih duhovnih vaj. Zadnji dan je pri skupni refleksiji izrazila veselje in tudi začudenje, da si je po tolikih letih razširila pogled na sveto Trojico. Rekla je dobesedno takole: »Jaz nisem nikoli Boga secirala na Očeta, Sina in na Svetega

Duha. Zame je bil Bog Bog v enem kosu. Ampak mi je sedaj pravzaprav vseč misel na Očeta Stvarnika, ki nas od začetka ljubi in še naprej ustvarja skupaj z nami; na Sina, ki nas kar naprej osebno odrešuje. Na Svetega Duha pa sem vedno stavila, ker sem računala na razsvetljenja in navdihe. Zdaj mi daje vedeti, da ga bom še vse življenje spoznavala in vso večnost. Pa tudi lepo mi je, da lahko v miru sedim, tiho občudujem Božje stvarstvo in mislim na Njegovo prisotnost v vsem, kar me obdaja. Seveda najbolj v Njegovi navzočnosti v sveti hostiji in Božji besedi. Če Bog da, še pridem! Bog vas blagoslovi.«

Res prijetne so bile ure pogovora z gospo Maro in osebno sem pila njeno življenjsko modrost, po kateri mi je spregovoril Gospod. Veselila sem se tudi z drugimi udeleženci ob milostih, ki so jih doživeli v dnevih tišine in radosti ob razodetju, ki jim je bilo osebno dano.

Naj bo z nami vsemi odprtost in sprejemljivost Božjega nagovora, ki prihaja vsak trenutek po vsem. Zaupajmo in vztrajajmo, ne bojmo se. Bog je z nami in njegova ljubeča Previdnost. ■

Rim – težko ostaneš ravnodušen

Simpozij v Rimu je res izjemna izkušnja v življenju, o katerem lahko govorim le s presežniki. V spominu mi bo zagotovo ostal večer za mlade, ko smo najprej srečali g. Tomaža Mavriča in navezali nova poznanstva s Portugalci, Italijani, Slovaki in ostalimi. Višek simpozija pa je bilo srečanje s papežem. Ko se je peljal mimo nas, je nastalo izjemno vzdušje in navdušenje. S ponosom smo vihrali našo zastavo in se po koncu

uradnega dela še nekaj časa zadržali na trgu ter skupaj z Italijani glasno vpili 'pudre Tomaš' in 'pope Francisc'. Izjemen vikend pa smo zaključili s čudovito mašo v eni izmed najlepših cerkva, kjer smo že večer prej imeli priložnost dotakniti se relikvij našega Vincencija.

Simpozij mi bo ostal v spominu kot izkušnja, kjer ni pomembna barva kože, las ali spol, ampak le to, da imamo skupnega vzornika sv. Vincencija in podobne ži-

vljenjske cilje.

Za odlično razpoloženje sta poskrbela tudi vedno nasmejana in izjemna voznika avtobusa. Zelo naklonjeno nam je bilo tudi vreme, sončno skozi vse štiri dni. Res dogodek, ki ga ne bom pozabila in ni mi žal, da sem se ga udeležila. **(Kristina)**

Meni je bilo romanje nekaj nepozabnega in nepopisnega. To, da srečaš ljudi z vsega sveta, ki se zgledujejo po isti karizmi, in se počutiš kot del velike družine, ki

Iz življenja naše družine

je razširjena po vsem svetu. Res sem vesela, da sem šla zraven, ker ti taka srečanja vlivajo dodatno voljo do življenja. **(Mirjam)**

Meni je bilo super. Najprej zato, ker je bilo čutiti tisto posebno razpoloženje praznovanja, kjer smo bili vsi ena velika družina. Pa ne samo v besedah, tudi v očeh navzočih si lahko videl, da si jim brat/sestra. Predavanja so bila zanimiva, veliko je bilo besed in stavkov, ki so mi dali misliti. Vzdušje v Vatikanu je bilo seveda neopisljivo. **(Katja)**

Bilo je odlično! Predavanja so bila zelo zanimiva in poučna, maše doživete in pristne, čeprav so trajale dlje kot v Sloveniji. Ob tolikšnem številu ljudi, ki so polni ljubezni, veselja in iskrenosti, težko ostaneš ravnodušen, saj te tok ponese k njim in potegne vase. Romanje na simpozij v Rim, od katerena najprej nimaš velikih pričakovanj, se tako spremeni v veselo slavljenje in praznovanje 400-letnice. **(Jožica)**

Druženje s prijateljici iz Ukrajine.

Navezali smo nova prijateljstva.

Skupinska JMV.

Marijanska Vincecijanska mladina

Še zadnjič čakamo v vrsti.

Selfi na terasi takoj po prihodu.

Piknik MVM v Kočevju

Irena Zupančič Knavs

Letošnji jesenski piknik marijanske vintencijanske mladine je potekal v soboto, 28. oktobra 2017. Naše srečanje smo začeli z zbiranjem na župnijskem dvorišču v Kočevju. In takoj se je začelo poslanstvo MVM-ja – pomagati tistim, ki pomoč potrebujejo. Pomagali smo vozniku, ki je ustavil svoj

Omamno

avto na neprimernem mestu, tako da je drugim zaprl pot in na sedežu zaspal. Pa, hvala Bogu, ni bilo nič hujšega.

Odpeljali smo se do podružnične cerkvice v Željnah. Sestra Barbara Šelih je vsem podarila "desetke", ki so jih pri srečanju MVM izdelovali otroci. Narodni voditelj g. Borut Pohar nas je med mašo ponovno spomnil, zakaj so rutice članov MVM modre barve in kaj pomeni napis na njih.

S prepevanjem pri maši smo sodelovali vsi, tudi nekaj željnskih farank. Šest otrok kočevske MVM je prejelo rutice. To so

Maruška, Urška, Alja, Viktor, Dominik in Nik. Pri družila sta se nam tudi kočevski župnik Damjan Štih in kaplan Matej Gnidovec.

Po maši smo se odpravili proti "Valeriji", kjer so pridne roke staršev naših že pripravljale nekaj za naše želodčke.

Po okrepčilu so mlajši otroci zasedli igrala, nato je sledil boj med dvema ognjema, ki se ga je tokrat udeležilo le malo staršev (morda zaradi travnatega igrišča). Sestra Vlasta je bila pravičen sodnik. Ostali odrasli pa smo izmenjevali izkušnje, mnenja in še kaj. ■

Z vrha se bolje vidi.

Marijanska Vincecijanska mladina

Rečemo eno po moško.

Kaj pomeni rutica MVM?

Sprejeti bodo novi člani.

To pa je boji.

Veseli smo jih.

Kostanj bo.

Iz življenja naše družine

Hvala Bogu za igrala.

Ljubezen je ...

Katja Albreht

Potrpežljiva, dobrotljiva, ni nevoščljiva, ni brezobzirna, se ne ponaša, se ne napihuje ... Te besede so v prvem novembrskem vikendu odmevale po hiši sester usmiljenk v Šentjakobu. Sestre so nam namreč spet pomagale pri organizaciji duhovno-družabnega vikenda za starejše osnovnošolce. Govora je bilo seveda o ljubezni, pri čemer smo se opirali na Pavlovo pismo Korinčanom, kot pomoč pa nam je bil film Daj naprej (Pay it forward), v katerem osnovnošolec začne projekt, pri katerem pomaga trem osebam, ki naj bi potem pomagale naprej. S tem doseže, da se mreža pomoči razširi po vsej Ameriki.

• Všeč mi je bilo sodelovanje udeležencev in njihova razigranost pri igrah in ostalih dejavnostih. Tudi pri duhovnih zadevah so lepo sodelovali in bili spoštljivi. Duhovne vaje mi bodo zaradi odlične družbe ostale v lepem spominu. (animatorka Maruša)

• Všeč mi je bilo, ker smo se šli veliko iger in smo bili tudi zunaj. Imeli smo odlične animatorje. (Lara)

• Veliko smo se nasmejali in se zabavali. Spletli smo tudi nove prijateljske vezi, domov pa bomo odšli z lepimi spomini. (Špela)

• Hrana je bila odlična, prav tako sam

vikend. Morda pa je bilo premalo zunanjih iger. (Luka)

• Te duhovne vaje so bile odlične. Prej sicer nisem poznala nobenega, na koncu pa skoraj vse po imenu, prav tako pa dobila tudi nove prijatelje. (Zoja)

• Bilo mi je zelo všeč, animatorji so bili prijazni, veliko smo peli, se

Naše vodilo.

Iz življenja naše družine

igrali in se pogovarjali o ljubezni. (Ajda)

- Na teh duhovnih vajah sem se zelo zblížala z Bogom. Poskušam sprejeti njegovo ljubezen, kar mi bo po tem vikendu verjetno precej lažje. (Karin)

- Bilo mi je všeč. Pogovarjali smo se o Podaj naprej in zdi se mi smiselno, da bi to začeli tudi delati. (David)

Spletlo se je veliko novih prijateljstev, spoznali smo veliko novega, tako da se animatorji že veselimo ponovnega snidenja. ■

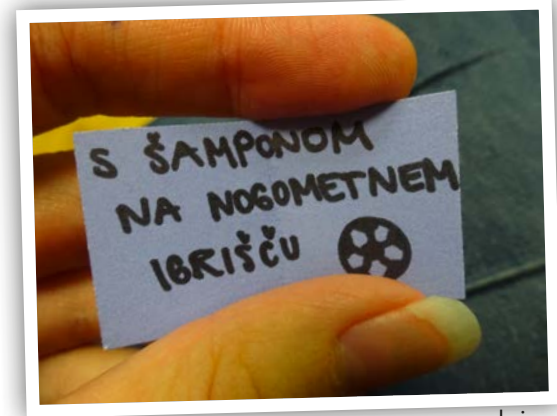
Vljudno pa vabljeni k prijavam na duhovno - družabna vikenda z naslovom Ljubezen je, ki bosta:

- ♦ *za srednješolce v Podbočju, od 16. do 18. februarja 2018,*
- ♦ *za otroke od 4. do 6. razreda v Šentjakobu, od 16. do 18. marca 2018.*

Prijave in informacije pri s. Vlasti Tacer na telefonsko številko 031-503-011

Dominik x 2.

lzziv

Pa pomivamo...

Marijanska Vincecijanska mladina

In to smo vsi.

Moja mreža dobrih del.

Ničesar ni brez dobrih priprav.

Lepo je.

Pogovarjamo se.

Drevo življenja

Marjana Batistič

» **O**j, danes si pa slabe volje?«

»Ja, nisem ravno najbolje. Kako pa veš?«

»Po tvojem obrazu. Pa nekam skrušeno se držiš in se komaj vlečeš po hodniku.«

»A res?«

Prostovoljci Društva Vincencijeve zveze dobrote se takole vsak dan srečujemo med seboj in z otroki, ki prihajajo k nam na učno pomoč, učenje glasbe ali pa v varstvo. Ker si želimo biti zares skupaj in z vedrino napolniti hodnike in sobe

Marijinega doma na Mirenskem Gradu, smo se odločili, da bomo izdelovali DREVO ŽIVLJENJA. Še več, k temu nas je spodbudil tudi sam Miklavž, ki hoče, da smo pozorni drug na drugega. Opazil je namreč, da nam hudički podtikajo vse mogoče igrice, telefone, tablice ... samo zato, da bi ostali sami in nesrečni. In rekli smo, da se ne damo! Takole se borimo:

Vsak teden nam Miklavž prinese pismo. V njem nas pohvali za dobra dejanja, ki smo jih naredili v preteklem tednu in nas spodbudi

k novim. In sicer tako, da nas povabi, naj opazujemo drug drugega, zato da bi bili še bolj veseli in zadovoljni. Pravi namreč, da če nekdo gleda v tla in si obraz zakriva z lasmi, ga je morda sram in bi mu prijazna beseda dala pogum, da se pokaže in kaj pove. Ali pa da nekdo, ki kriči, morda le želi, da bi ga kdo slišal in razumel.

Zato nas vabi k razmišljanju o tem:

- kakšen je naš govor? Ali spodbujamo, pohvalimo, se pošalimo, zafrkavamo ali jamramo?

Maladi s pozornostjo, prijazno besedo in povezanostjo spodbujajo drug drugega, da bi bili še bolj veseli in zadovoljni.

- kakšne so naše roke in noge? Se komaj vlečemo po hodniku, hodimo kot sloni, krilimo z rokami ali jih imamo ves čas v žepu?

- kakšen je naš obraz? Je nasmejan, bled, zavijamo z očmi ali komu pomežiknemo?

Preden se gremo učiti ali igrati, izžrebamo listke z našimi imeni in si povemo, koga bomo opazovali. Ko pridemo čez čas spet skupaj, pa si povemo, kaj smo

opazili. Pri tem si vsak na svojo rokico (izrezano iz papirja) napiše, kaj je drugi povedal o njem in ali se on s tem strinja. Skupaj ugotovljamo, da je prijetno slišati lepe stvari, kritike pa nas zabolijo. Skušamo jih sprejeti pogumno in z vero, da smo dobri tako, kot smo, da pa nas premagovanje samih sebe lahko samo še bolj razveseli!

Tako počasi nastaja naše drevo življenja

- s pozornostjo, spodbudno besedo, s povezanostjo. To predstavljajo popisane rokice rdeče, oranžne, rjave in rumene barve, ki kot listki poganjajo na našem drevesu. Radi ga gledamo, ko se sprehajamo mimo iz učilnice v učilnico, od igre na malico. Hvaležni smo Miklavžu, da skupaj odkrivamo življenje in se nadajamo lepim daril, še bolj pa lepim odnosov med nami. ■

Predstavimo naš dom

Vesna Šmerc

Po prazniku vseh svetih, v četrtek, 2. novembra 2017, smo v Dnevnom centru za brezdomce priredili dogodek, ki se imenuje Dan brez-

domcev. V zadnjih letih ga prirejamo dvakrat na leto, okoli dneva vseh svetih in v postu. Običajno smo se na ta dan usedli skupaj za veliko mizo brezdomci in pro-

stovoljci in si podelili naše vtise, mnenja, kritike in pohvale o preteklem delu v Dnevnom centru. Tokrat pa smo dan zastavili drugače, saj smo na srečanju že-

Na dan brezdomcev so se predstavile delovne skupine.

Iz življenja naše družine

leli ovrednotiti svoje delo v Dnevnom centru in k temu povabiti tudi tiste, ki se delavnic in dejavnosti ne udeležujejo. Priprave na ta dan so potekale ves teden.

Skupinice brezdomcev in prostovoljcev, ki se udeležujejo različnih dejavnosti in delavnic v Dnevnom centru, so druga drugi predstavile svoje delo. Najprej se je predstavila skupina ustvarjalnih delavnic. Predstavili so nam, na kakšen način so jesensko olepšali Dnevni center. Skupina, ki se udeleži pri čiščenju in pospravljanju, nam je na zabaven način osmislila čiščenje. Predstavila se je tudi skupina kuharskih delavnic; podučili so nas, kako se pripravljajo testenine po bolonjsko in kako se peče kruh. Pokazali so

nam še ostale izdelke, ki so jih sami pripravili v Dnevnom centru: vložene ferone, začinko, namaz iz zelenih paradižnikov. Literarne delavnice je skupina predstavila v verzih. Skupina za vezice pa nam je svoje delo približala s kvizom. Zatem smo si s pomočjo slik in zabavnega komentiranja ogledali, kako potekajo delovne akcije na Mirenskem Gradu. Sledilo je še pričevanje Danila, ki je nazorno opisal, kako teče delo na Mirenskem Gradu skozi teden.

Po predstavitvi našega doma se je obhajala sveta maša za rajne in za žive brezdomce, pri kateri so sodelovali brezdomci s svojimi prošnjami in zahvalami. Po maši pa smo še pojedli večerjo, ki smo jo

pred tem pripravili skupaj z brezdomci.

Kako lepo smo se imeli, pa najbolje povedo pričevanja udeležencev:

Milenko: »Lepo je bilo. Bili smo pripravljani in dobro razpoloženi.«

Milan: »Bilo je zanimivo in veselo. Hecali smo se. Tudi zrezki so bili odlični.«

Roman: »Lepi spomini. Vsak je povedal nekaj dobrega.«

Ibrahim: »To je bil trenutek brez prepiranja in veliko spoštovanja. Peter nas je pri maši popeljal v višave.«

Boštjan: »V redu. Druženje je bilo fajn, priprave pa tudi.«

Marjan: »Perfektno je bilo. 1A. Nimam besed.« ■

Obisk Marijinih sester na Mirenskem Gradu

Eva P. Olivo

Vsoboto, 11. novembra 2017, so nas s svojim obiskom na Mirenskem Gradu razveselile Marijine sestre, ki so želele поблиže spoznati dejavnosti Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote.

Lep obisk kar 28 sester smo izkoristili za praznovanje 400-letnice

Marijine sestre so s svojim obiskom izkazale priznanje Društvu prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote.

vincencijanske karizme. Soboto smo tako v prazničnem razpoloženju skupaj preživele kar štiri organizacije: Marijine sestre, lazaristi, sestre usmiljenke in člani Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote – skupnost Betlehem, družine in posamezniki.

Praznovanje se je pričelo v dvorani Gnidovčevega doma, kjer je na ogled razstava o zgodovini kvatrnice na Mirenskem Gradu. Lazarist Peter Žakelj je s pomočjo podob in besedil na stenah povzel zgodovino našega svetega kraja nad Mirnom. Zgodovini pa je sledila sedanost. Ogledali smo si filmček, ki je nastal ob 10. obletnici delovanja društva in ki nam s podobami »s terena« približa raznoliko dejavnost naše organizacije. V teh letih je bilo marsikaj narejenega, a g. Peter je poudaril, da je mnogo stvari drugačnih, kot si je sam na začetku predstavljal. Bog ima svoje načrte, ki so najboljši, tudi če jih velikokrat ne razumemo.

Hvaležni za večletno podporo Marijinih sester smo srečanje v dvorani nadaljevali z ogledom Mirenskega Gradu. Pokazali smo vrt, rastlinjake, kurilnico, Marijin dom in Center za

družine v njem, mladinske prostore, dom skupnosti Betlehem, vse obnovljene prostore in površine ter vse tiste, ki jih še pripravljamo in obnavljamo, da bodo lahko služili ljudem, ki iščejo pomoč.

Višek skupnega praznovanja je bila sveta maša, pri kateri smo razmišljali, kako še naprej uresničevati naše skupno poslanstvo – pomoč ubogim. V pridigi nas je g. Peter ob dnevni Božji besedi spodbudil, da ostajamo zvesti v malih stvarih, da bi lahko ohranili pravo smer in pravi občutek za ubogega poleg nas:

»Kako konkretno to izgleda? Ko se med seboj pogovarjamo, naj bi bila naša beseda jasna. Če sem nekaj slišal, mi zvestoba v malem nalaga, da to tudi povem. Če se z nečim ne strinjam, mi zvestoba v malem nalaga, da o tem spregovorim. Če so moji pogledi drugačni, mi zvestoba v malem nalaga, da jih skušam z bližnjimi uskladiti, preveriti ob evangeliju, v vsakdanjem življenju. Kako pa dejansko to uresničujemo? Skoraj nobena stvar se ne zdi dovolj pomembna, da bi se ob njej ustavili. Če smo nekoga prizadeli, zamahnemo z roko; če smo nekaj izvedeli, pa nam ne paše, se zlažemo,

da tega ne vemo; če vidimo, da bomo z nečim pridobili aplavz, se zlažemo, da ga pridobimo itd.«

Veseli, da lahko drug drugemu pomagamo in smo si v oporo pri iskanju Božje volje za nas in naše dejavnosti, smo se odpravili na slavnostno kosilo. Po njem nas je kuharica Alenka razveselila s torto, otroci pa z domačimi piškoti, ki so jih pridno napekli med ogledom Gradu. Skupno praznovanje smo zaključili s pesmijo in molitvijo v cerkvi Žalostne Matere Božje. V spomin na lep dogodek, ki je vsem udeležencem vлил novega veselja in poguma na poti služenja ubogim, so otroci razdelili še okrašene spominske podobice Matere Marije z otroki, sestre pa so nam podarile podobice z motivi sv. Vincencija, ki opravlja telesna dela usmiljenja.

Skupaj smo preživeli lep in blagoslovljen dan. Naj Bog tudi v prihodnje našim skupnim prizadevanjem naklanja blagoslov, da bomo pri našem delu sledili Svetemu Duhu in tako zares pomagali vsem pomoči potrebnim. ■

Prav nič mi ni dolgčas

Zlatko Novak

Vživljenju se nam velikokrat zdijo neštete dobrine same po sebi umevne. Živimo v urejenem stanovanju, imamo redno službo ali uživamo zaslužen pokojnino, vsak dan smo deležni dobre hrane, imamo prijatelje, živimo v urejeni državi, kjer uživamo mir in blaginjo. Morda vse to in še več premalokrat ozavestimo in se Bogu za te darove zahvalimo. Eden izmed velikih Božjih darov je tudi zdravje. To začnemo ceniti šele, ko resno zbolimo ali se tesneje povežemo s kakšnim invalidnim človekom. Tokrat vam predstavljamo eno izmed invalidnih žena.

Elica Krivec, ki je bila rojena 12. oktobra 1957 v Mariboru, se z boleznijo in invalidnostjo srečuje že od rojstva. Pri starosti dveh let ji je umrl oče, zato je živela le z mamo in mlajšim bratom. Zaradi cerebralne paralize je začela samostojno hoditi šele s sedmim letom.

Že kmalu je morala zapustiti domače, saj je pri

Elica Krivec

osmih letih začela obiskovati osnovno šolo v vzgojnem zavodu v Vipavi, kjer je tudi bivala. Takrat je še lahko hodila, vendar le ob pomoči spremljevalca ali ob opori hodulje. Večkrat se ji je zgodilo, da je padla, a na srečo nikoli s hujšimi posledicami.

Po končani šoli se je - stara 17 let - vrnila k mami v Maribor. A razmere doma

so bile vse prej kot idealne. Mama se je vdajala pijači in se ji kaj dosti ni posvečala, hkrati pa je tudi resno zbolela. Leto po prestani operaciji je umrla. Ker je Elica ostala sama s staro mamo, ki tudi ni bila sposobna skrbeti zanjo, so jo dobri ljudje napotili na socialno službo, da bi ji pomagala najti primerno stanovanje. Priskrbeli so ji stanovanje

v domu ostarelih v Mariboru, kamor je prispela stara 18 let.

Elica je v domači družini že v otroštvu doživljala težke stvari. Mama je ni preveč marala, zato je bila večkrat tepena. Niti jesti ni smela pri mizi, ampak pri peči.

V domu upokojencev je zaživela novo življenje, čeprav se ji je osnovna bolezen toliko poslabšala, da je po 18. letu pristala na invalidskem vozičku. Med starejšimi stanovalci doma je kmalu spoznala mlajšega invalidnega fanta Vlada Krivca, svojega bodočega moža. Do poroke sta bila par celih deset let, saj se ni mogla poročiti do svojega 30. leta starosti, ker bi sicer izgubila družinsko pokojnino. Elica se še danes rada spominja poroke, ki je bila v Mariboru. Čeprav sta bila oba mladoporočenca na invalidskih vozičkih, sta bila oblečena v lepe poročne obleke.

Elicin mož Vlado je postal invalid po delovni nesreči v gozdu. Med pomočjo prijatelju pri podiranju dreves je drevo padlo nanj in mu hudo poškodovalo hrbtenico. Tako je 27-leten kot paraplegik pristal na invalidskem vozičku. Elica

rada pove, da je bil Vlado zelo zelo dober človek in sta se lepo razumela. Veliko sta se pogovarjala in delila med seboj mnoge lepe trenutke.

Po 20 letih bivanja v domu v Mariboru sta se preselila v dom upokojencev v Velenju, ker je bil ta dom bližje Vladovemu domu. Tam sta ostala šest let. Leta 1998 sta se preselila v novozgrajeni dom upokojencev v Krško. Z leti so Vlada doletele še druge zdravstvene težave, med drugim so mu amputirali obe nogi. Leta 2013 je umrl in Elica je postala vdova.

Ostala je v domu v Krškem in ponovno začela obiskovati delovno terapijo, kjer dela gobeline. Njen hobi je tudi delo z računalnikom. Z njegovo pomočjo si dopisuje s prijatelji, je na facebooku, na računalniku pa rada igra razne igrice. S pomočjo računalnika preverja, kdo ima rojstni dan in znancem rada vošči, pregleda pa tudi osmrtnice. Rada bere knjige in gleda televizijo.

Ob večerih redno moli in se v molitvi spominja vseh prijateljev, svojih pokojnih staršev, pa tudi živih in pokojnih članov Krščanskega bratstva bolnikov in

invalidov. S Krščanskim bratstvom se je Elica spoznala že leta 1976, ko je živela v domu v Mariboru. Skozi vsa leta se rada udeležuje raznih srečanj Bratstva. V minulih letih so se člani občasno zbirali v Semiču in v drugih krajih, v zadnjih letih pa hodijo predvsem v Dom Bratstva na Zaplani. Elici druženje s prijatelji v Bratstvu veliko pomeni in jo notranje bogati. Čeprav nima več ožjih sorodnikov, ima v Krškem zvesto spremljevalko Renato, ki jo večkrat obišče in včasih tudi kam pospremi. Med posebnimi dogodki ostaja Elici v nepozabnem spominu romanje v Lurd, kamor se je pred leti podala z bolniki. Tam jo je posebej navdušila velikanska podzemna cerkev.

Ko je letošnjo jesen Elica dopolnila 60 let, je priredila praznovanje in nanj povabila deset prijateljev. Počlaščena je bila, da so se odzvali njenemu vabilu in jo s svojo prisotnostjo razveselili.

Elici ob njenem življenjskem jubileju čestitamo tudi v uredništvu Vincencijeve poti in ji želimo še veliko dobrih ljudi in lepih trenutkov! ■

Iz življenja naše družine

Pag s študenti ŠDV-ja

Jože Simončič

Nekega dne leta Gospodovega 2017 se je 17 vrlih študentov Študentskega doma Vincencij pod vodstvom ravnatelja Tilna Prinčiča, odpeljalo na otok Pag - prijetnemu septembrskemu soncu in novim dogodivščinam naproti. Potovali smo hitro, prepevali, ujeli trajekt in prišli na Pag rav-

vijanjem spodbujali naše košarkarske šampione do evropskega prestola. Veseleje je bilo nepopisno.

Že naslednje jutro se je bilo potrebno spustiti na realna tla. Po skupinah smo si razdelili razne zadolžitve: za zajtrk, večerjo, plažo, čiščenje hiše ... Nato smo imeli sveto mašo, prav tako vsak naslednji dan.

pa zajtrk in hitro, hitro na plažo.

Tam se počitnice zares zgodijo. Plavanje v kristalno čistem morju, balinčki, karte, odbojka, igre na sto in en način, nastavljanje toplim sončnim žarkom in sproščeni morskimi pogovori. Ob obali smo se zadržali vsak dan do večera.

Takrat nas je lakota pre-

Fantje in dekleta so se nastavljali toplim sončnim žarkom in se bogatili s sproščenimi pogovori in pesmijo.

no pravi čas. V Novalji smo si namreč še pred začetkom tekme poiskali lokal, v katerem smo z glasnim na-

Maši je sledil strukturiran pogovor, vsak dan o drugi temi; o, da, to je bil miselno najtežji del dneva. Potem

gnala v hišo, kjer nas je vedno že čakala slastna večerja – juha, glavna jed, včasih še sladica in seveda kapljica

izbranega vina. Po večerji smo imeli vedno skupno večerno molitev, čemur je sledilo druženje ob namiznih igrah in pesmi. Tako je potekal naš navaden dan na Pagu.

A kaj, ko ni vsak dan navaden dan. Že drugi dan nam jo je zagodlo vreme in odpravili smo se na izlet v kraj Pag, kjer smo si privoščili zvrhano kepico sladoleda. Ogledali smo si tudi zgodovinski center kraja, ki nam ga je predstavila mlada, še ne izkušena, a zelo navdušena vodnica Valentina Stanič. Naslednji dnevi so bili, hvala Bogu, lepi in eno popoldne smo izkoristili tudi za igranje odbojke z našimi skupnimi prijatelji, ki so ravno tako počitnikovali na Pagu.

Mladi pravijo, da se počitnice zares zgodijo na plaži.

Predzadnji dan smo imeli turnir v namizni igri izgubljenega mesta. Zajela nas je tekmovalna mrzlica, vsi smo bili skrajno zavzeti, smetano pa je pobral Gašper Vuga s tesno zmago v finalu.

Dnevi so brzeli mimo, kakor je to v navadi, kadar nam je lepo, in kot bi trenil, se je iztekel čas, namenjen

skupnemu počitnikovanju študentov ŠDV-ja na morju. Spustili smo se z gore Tabor in se vrnili v vsakdanje življenje. Za seboj smo pustili jesen na Jadranu, s seboj domov pa odnesli dogodivščine, poglobljena prijateljstva in zvrhan koš lepih spominov. Še se bomo vrnili! ■

Študenti so z morja odnesli spomine na zanimive dogodivščine, poglobljena prijateljstva in zvrhan koš lepih spominov.

Družina je Božji dar, ki ga je potrebno negovati z ljubeznijo

Alen Salihović

V tokratni izdaji Vincencijeve poti vam želimo predstaviti eno od družin Aninega sklada. S pričevanjem Dragice Novak se želijo v imenu družin, ki prejemale pomoč ali pa so je bili kdaj deležni, zahvaliti in hkrati

gica in Branko Novak sta starša trem svojim otrokom in petim rejencem. Ni vedno lahko, pravita, vendar zaupanje v Božjo pomoč ter v dobre ljudi naredi korake lepše in boljše.

Kako je v vašo družino zapisan Anin sklad?

prišli trije otroci-rejenci, brat in sestri. Ker imava z možem Brankom že tri svoje otroke, se je naša družina tako rekoč kar čez noč povečala. Do sodelovanja z Aninim skladom je prišlo na povabilo gospe Marije Šterbenc, saj so otroci-rejenci

Družina Novak

spodbuditi, da medsebojna povezanost in spoštovanje staršev do otrok in obratno daje družini smisel. Dra-

Naša družina se nekoliko razlikuje od družin, ki so vključene v Anin sklad. Pred 13 leti so v našo družino

preko svojih bioloških staršev v sklad že bili vključeni. Vse od takrat se povezujemo, veselimo, smejimo, skratka

uživamo v družbi ostalih družin z več otroki.

Kaj vam druženje z družinami iz Sklada pomeni?

Srečanja so dobrodošla, saj tako vsaj malo pobegneš iz vsakdanjega življenja in na druženju odmisliš skrbi in delo ter vsaj za tisti dan sproščeno uživaš. Pogovori s starši in otroki iz družin Aninega sklada ti odpirajo nov svet življenja, saj ga kot velike družine živijo skromno in kakovostno. Bolj so povezani in se spoštujejo, kar pa v današnjem času malo kje doživiš.

Družina je največja vrednota - je to čutiti v današnjem svetu?

Kot sem že omenila, je danes vse manj čutiti povezanost. Otroci so zaradi služb staršev prepuščeni sami sebi in vzgoje otrok so premalo poudarjene na spoštovanju do soljudi. Tudi odnosi, ki jih otroci vidijo pri svojih starših, pogosto niso prava spodbuda za njihovo pot. Ko pridejo težave, namesto da bi jih reševali, gredo vsak po svoje. Tako otroci postanejo žrtve svojih nepremišljenih staršev oz. njihovih potez, ki so včasih zavedne, pogosto pa ne. Večinoma starši vidijo samo sebe, na otroke pa pozabijo. In tukaj smo

potem mi rejniki, ki poskrbimo za njih.

Odnosi v družini, kako pomembni so, v čem vidite bistvo gradnje odnosov?

Porok med mladimi je bistveno manj. Veliko je mladih, ki ne vedo, kaj pomeni družina. Veliko je otrok, ki so živeli samo z enim od staršev in ta vzorec živijo naprej. Beseda družina jim ne pove veliko in takšne družine ne morejo biti vzor drugim. Družina je Božji dar, ki ga je potrebno negovati z ljubeznijo, s spoštovanjem in na ta način biti vzor drugim. Družino povezujejo otroci, ki v njej prižgejo še dodatno luč življenja. Medsebojna povezanost in spoštovanje staršev do otrok in obratno daje družini smisel.

Je družina lahko misijonar v današnjem svetu? Na kakšen način?

Dobra družina je lahko misijonar v današnjem svetu. Ne smemo pa pozabiti na vero in molitev v družini. Z Božjo pomočjo postanemo še bolj trdni, saj je vera ključ življenja. Prav vera je tista, ki povezuje Anin sklad in daje družinam moč in upanje pri težavah. Z molitvijo postane družina bolj povezana in molitev bi morala biti v vsaki družini. Že

sama cerkvena poroka nam pošilja sporočilo, da je molitev hrana za družino.

Kaj vas povezuje v družini?

Kot sem omenila, je naša družina rejniška družina. Imamo pet rejencev in tudi najmlajša hči živi doma. Je poročena in z možem imata dva otroka. Tako naša družina šteje enajst družinskih članov. Povezani smo in se imamo lepo. Združujejo nas vera, glasba in smeh otrok. Ni vedno lepo, a preko težav dobimo nov navdih in moč, da gremo naprej. Naša povezanost z rejenci bi bila lahko zgled nekaterim staršem, ki ne zmorejo pri vzgoji svojih otrok. Najini rejenci naju spoštujejo in so hvaležni za vzgojo in skrb, ki jim jo nudiva. Boga prosiva in moliva za dar in moč, ki nama je dan. ■

Vincencijeva spodbuda

Treba je vžgati srca ljudi in storiti to, kar je delal Božji Sin, ki je prišel in vrgel ogenj na svet, da bi ga vnel v svoji ljubezni.

Naj žariš – koncert Luke Debevca

Irena Švab Kavčič

Pri Sv. Jožefu nad Celjem je oktobra vnovič prepeval svetovno znani operni pevec Luka Debevec Mayer, ki je s Celjem tudi simbolno povezan. V cerkvi, kjer so po zaslugi dr. Janeza Zdešarja položene relikvije blaženih Lojzeta Grozdeta in Antona Martina Slomška, je njegov glas odmeval daleč preko fizično dojemljivega. Huda preizkušnja Teharij je Lukovega očeta tesno povezala z dr. Zdešarjem. Nedvomno je molitev rožnega venca, ki je položen ob relikvije obeh za nas svetih mož, v rokah dr. Zdešarja redno spremljala tudi Luko Debevca Mayerja. Njegov recital »Naj žariš« je ob takšnem zavedanju prinašal še dodatno sporočilo naše nadčasovne povezanosti.

Istega večera je povsem stvarna povezanost odsevala z obrazov poslušalcev, ki so z Luko Debevcem Mayerjem spletli živo navezo prijateljstva že v časih, ko sta z gospo Ano Rode začela obiskovati Celje. Številni spomini zbranega poslušalstva so spletli atmosfero pričakovanja, ki je uvedla v

novi umetniško izkušnjo 24. oktobra 2017 zbranega poslušalstva.

Recital sakralnih pesmi je zvenel v prepletanju meditacije, petja in orgelske igre, ko smo v trepetu od skoraj neslišnih prošenj in priporočil prehajali v gromke hvalnice Njemu, ki nas je priklical v življenje. V umetniškem izražanju Luke Debevca Mayerja in organista Roka Juharta smo odkrivali in čutili globine duhovnega, ki nas povezuje v slutnji presežnosti. Povezovanje tišine, besede, vokala in orgelske igre nas je pretresalo v negotovem pričakovanju in utrjevalo v mogočnem slavljenju, ko smo skoraj nezavedno sodelovali pri interpretaciji gloriole v skoraj nepredstavljivih vokalnih odtenkih.

Hvaležni smo, da sta Luka in Rok za prizorišče enega od izkušenj njunih recitalov izbrala prav našo cerkev. Njena zgodovina in umestitev v prostor sta spodbudili izkustvo nevidnega, globokega, nedoumljivega. Umetnika sta nam omogočila neponovljivo izkustvo »glasbe kot

Luka Debevec je s svojimi vokalnimi sposobnostmi in polnimi vibracijami zapolnil cerkev sv. Jožefa.

posrednice med duhovnim in stvarnim življenjem«, kakor sta napovedala v koncertnem listu.

Ugledni glasbeni umetnik Luka Debevec Mayer tudi tega večera ni zaključil brez omembe zvonov. Zanje pravi, da nikjer na svetu ne zvenijo tako kot pri nas v Sloveniji. V iskrenem zaupanju nas je na svoj neuklonljiv način opomnil, da se vračamo k Njemu, ožarjeni in povezani tudi z našimi predniki, na katere nas spominja zvonjenje slovenskih zvonov. Ožarjeni z izkušnjo tega večera in spominov, ki nas vežejo nanj, se s hvaležnostjo oziramo k novim glasbenim potovanjem in srečanjem z njim. ■

Calderonov Veliki oder sveta na Celjskem gradu

Mladi ustvarjalci misterija župnije Celje Sv. Jožef z režiserjem

Po petih letnih ponovitvah Hofmannsthalovega Slehernika na celjskem Starem gradu in vmesnem misteriju Nika Kureta Bog kliče - smo se mladi iz župnije Celje Sv. Jožef na pobudo našega režiserja lotili novega izziva. Za jubilejno vincencijansko leto smo si zadali uprizoritev duhovne igre »Veliki oder sveta«, španskega avtorja Dantejevega kova, Pietra Calderona de la Barca. Delo z močnim duhovnim in teološkim nabojem ter izrednim sporočilom za vse čase ni bilo lahek zalogaj, a smo ob branju, vaji, učenju in razlaganju tako prodrli vanj, da nas je osvojilo. Ob sodelovanju Župnijskega pevskega zbora, Zbora zaposlenih našega Doma in Godbe na pihala s Svetine smo se resnično razveselili uprizoritve v petek, 22. septembra 2017, ki nas je prevzela, imamo pa občutek, da tudi številne obiskovalce. Trud ni bil zaman, vaje in razmišljanja so pustila sled in še dolgo je uprizoritev odmevala v naših pogovorih in premišljevanjih. Že s tem smo dosegli zastavljeni cilj, saj smo uprizoritev namenili najprej oblikovanju nas samih, če pa smo nagovorili še druge, smo

tega le toliko bolj veseli. Tudi kritika je bila zelo odzivna in pozitivna. V nadaljevanju posredujemo zapis, ki nam ga je poslal priznan publicist in gledališki kritik g. Slavko Pezdir.

»Nekoliko pozno, a zaradi tega nič manj od srca, želim sporočiti občudovanje in spoštovanje gospodu predstojniku Jožetu Planinšku za režijo, mentorstvo in širokopotezno organizacijo enkratne ambientalne postavitve Calderonovega Velikega odra sveta na celjskem Starem gradu. Spoštovanje in občudovanje izrekam tudi vsem sodelujočim mladim ustvarjalcem iz župnije in Doma sv. Jožef ter godbenikom s Svetine.

Vsekakor ambiciozno in zahtevno uprizoritveno naloge so številni sodelujoči napolnili z disciplinirano in razločno izreko ter odrsko živo interpretacijo, s spoštljivostjo do domala neznanega, a polnokrvnega verskega in odrskega besedila ter plemenitega sporočila. Ob zares velikem uprizoritvenem in organizacijskem podvigu, ki v dokaj neprijaznih hladnih in vlažnih okoliščinah prezgodnje jeseni ni zmozel ponuditi optimalnih pogojev ne ustvarjalcem in

Mladi župnije so se s šopkom in zahvalo za vse doživeto poklonili režiserju g. Jožetu Planinšku.

ne občinstvu, lahko le upamo, da bo skupina mladih ustvarjalcev zmoгла svoj zgledni odrski in interpretativni dosežek predstaviti še kdaj v prijaznejših vremenskih in nemara tudi prostorskih okoliščinah. Vsekakor si žlahtno sporočilo uprizoritve ter nalezljiva ustvarjalna energija in privrženost sodelujočih nova srečanja z občinstvom zaslužijo.

Iskrene čestitke režiserju in vsem sodelujočim v inspirativni verski uprizoritvi na Velikem odru sveta.«

Res je bilo v tistem času veliko deževja, uprizoritveni večer nam je z njim prizanesel, ne pa s hladom. Seveda bomo sledili odločitvi nas samih že po prvi uprizoritvi, kakor tudi spodbudi g. Pezdirja in vas že sedaj vabimo na prvo ponovitev, spet na Starem gradu nad Celjem, in sicer v soboto, 8. septembra 2018, ob 20.30. ■

Hči krščanske ljubezni in vojak

Vojaški tovariš

Vojaška dolžnost me je pripeljala v bolnišnico. Prišel sem obiskat ubogega vojaka, svojega oprodo pri carigrajski konjenici. Bolzen, ki si jo je nakopal v Afriki, ga je počasi vodila v bližnjo, strašno smrt.

Odkar so zdravniki videli, da ne morejo narediti ničesar, so mojega konjenika pustili samega, nihče se ni ustavljal ob njegovi bolniški postelji. Njegovih bližnjih ni bilo tukaj, morda so razkropljeni, morda jih ni več, nikoli niso obiskali osamljenega vojaka. Ob postelji tega človeka, ki je prišel iz daljne dežele, ni prijateljev ne tovarišev.

Sam je bil na tem svetu. Nihče ni omenjal njegovega imena, komaj je kdo vedel, da je bil tu.

Tablica s številko 23 je visela na žebliju ob vzglavju njegove postelje. Dve številki, s katerima so ga in ga bodo še tolikokrat razločevali od drugih nesrečnežev.

Poznal sem ga, ko je bil zdrav in močan: veder kavalir, razveseljeval je naše

pohode. Rad sem ga imel, v neštetih nevarnostih mi je dokazal svojo vdanost.

Ko pa sem sedaj stal ob vznožju njegove postelje, se je zdelo, da me ne pozna. Oči so bile uprte vame, vendar sem imel vtis, da me ne vidi. Iz njegovih pol odprtih ust je komaj opazno prihajal slab, nereden dih. Njegova shujšana, bleda in kot marmor hladna roka se ni zganila niti v dotiku z mojo.

Poklical sem bolnika na glas, on pa je ostal gluhi in negiben. Njegov pogled je bil neprestano uprt v mojega in vendar je bilo očitno, da me ni videl.

Duša je še bivala v tem telesu, toda zavita v najbolj skritek kotičku; tako dobro se je vanj zatekla, da bi jo samo Bog mogel najti. Misli, predstavnice duše, so dremale.

Približal se mi je šum, rahel kot lahen vetrič. Bolnik je ob tem komaj opaznem dihu vzdrltel. Njegove oči so se obrnile v tisto smer, obraz se je razvedril, suhe ustnice so se poskušale nasmehniti

in kri, ki se je pretakala po njegovih žilah, mu je oživila roke, da jih je prekrižal na prsih.

S pogledom sem sledil njegovemu in videl pred seboj hčer krščanske ljubezni: umirajoči jo je prvi opazil. Božja služabnica je prišla prebuditi to dušo, kakor nevidna rosa v jutru dvigne ovenelo rastlino.

Uboga sestra se je približala postelji, obrisala hladen znoj, ki je oblival vojakovo čelo, se nagnila k njegovemu ušesu in z blagim glasom vprašala: – Jožef, kako vam je?

V tem bivališču je bil za vse le številka 23; zame je bil vedno vojak Mejer. Zanj je bil Jožef. – Jožef! S tem mehkim imenom ga je pod vaško slamnato streho klicala njegova mati; s tem imenom, ki ga je ubogi vojak sam skoraj pozabil, so bili povezani najdražji spomini njegovega življenja: njegovo brezskrbno otroštvo v gozdovih Alzacije, igre, nežnost, sreča, solze ljubljene družine.

Jožef. Razen njegovih

sester, bratov, matere in očeta ga nihče ni tako imenoval; Józefa so poznali samo stari prijatelji na vasi. Jožef! To je bilo njegovo ime v nebesih; dal mu ga je duhovnik in s tem tudi nebeškega zavetnika.

Konjenik Mejer ni prepoznal svojega kapetana, kristjan Jožef je prepoznal sestro: hčer krščanske ljubezni.

Sestra ga je nekaj časa opazovala kakor mati gleda svojega otroka, nato je razgrnila bel prtič, ki ga je prinesla, vzela iz njega rože in jih razprostrla po Jožefovi postelji.

Bolnik je vzdrhtel, njegove oči so se svetile in njegove roke so božale cvetje. Šele sedaj, tako se je zdelo, me je sestra opazila. V meni je prepoznala vojaškega častnika in razumela, da smo si blizu. Brez ovinkov mi je rekla: – Jožef je bil vrtnar, preden je postal vojak.

Ali bi se mogli Michelangelova genialnost, vzvišeni Bossuetovi govori, učenosti mnogih ljudi meriti z dejanjem ljubezni te preproste sestre, ki je uganila, da temu

umirajočemu vrtnarju manjka cvetje?

Noben doktor ni tega zapisal v svoje knjige, noben filozof ni tega svetoval, sestra pa je to vedela.

Mislil sem, da je prinesla kakšen balzam za ublažitev telesnih bolečin ali kakšen verski pouk za usmeritev duše k nebesom; pričakoval sem nekaj kot odsev zdravnikovih naročil ali skrbi spovednika, toda namesto teh človeških ali božanskih ved sem našel krščansko ljubezen.

Bil sem presenečen, da sem tu, v neki bolnišnici, srečal to globoko poznanje srca in duše; mislil sem, da je ta sestra ena od izbranih, ki je pobegnila svetu, kjer je njeno mesto ostalo prazno.

Z radovednostjo, pomešano z zanimanjem, sem opazoval sestro Marto. Ostarela od utrujenosti in dela je bila videti stara štirideset let; imela jih je samo trideset.

Njena bledica je bila v nasprotju z njeno očitno in resnično močjo. Sicer pa, razen njenega jasnega, čistega pogleda in presenetljivo otožne barve

glasu ni bilo v njeni osebnosti nič izrednega.

Njeno veliko pokrivalo blesteče beline, njena siva obleka, rožni venec, ki je skupaj z lesenim razpelom visel z njenega pasu, končno, vse na njej je bilo preveč zanimivo, da bi sploh mogel ustvariti najpreprostejšo sliko o njej.

Moj nesrečni vojak je bil vzrok in predmet zelo kratkega pogovora med menoj in sestro. Povedal sem ji, da je Jožef Mejer eden mojih nekdanjih konjenikov. Sam sem zvedel, da je ona, sestra Marta, dekle našega podeželja.

Sestra in vojak, oba sta zapustila svojo deželo, da bi služila: on je bil služabnik domovine, ona služabnica ubogih. Oba sta se morala marsičemu odreči, imela sta naporno delo, oba sta bila oblečena v obleko iz grobega blaga, oba sta bila tujca. Njuno življenje se je odvijalo v varovanju družbe, vojak na bojišču, sestra v bolnišnici; prva sklonjena ob mrtvaški postelji, drugi pokonci na fronti. ■

Beatifikacija mučencev vincencijanske družine

Tomaž Mavrič CM, generalni superior

Razmišljanje Članom vincencijanske družine

»To pomeni biti kristjan! Imeti pogum za pričevanje, tudi ko je treba umreti za Jezusa Kristusa« (SVP XI, 215).

Besede sv. Vincencija po smrti mladega prebivalca otoka Mallorca v Alžiriji.

Dragi bratje in sestre:

Prejeli smo pismo kardinala nadškofa Madrida, Karla Osoro Sierra, v katerem priznava velik pomen za vso vincencijansko družino v Španiji in vsem svetu: prihodnjega 11. novembra bo v Madridu beatifikacija 60 pričevalcev vere, ki so prelili svojo kri in vsi so pripadali naši veliki vincencijanski družini. To so bili:

- 40 misijonarjev Misijonske družbe (24 duhovnikov in 16 bratov pomočnikov.)

- 5 škofijskih duhovnikov škofije Murcia, spremljevalcev laičnih združenj naše družine.

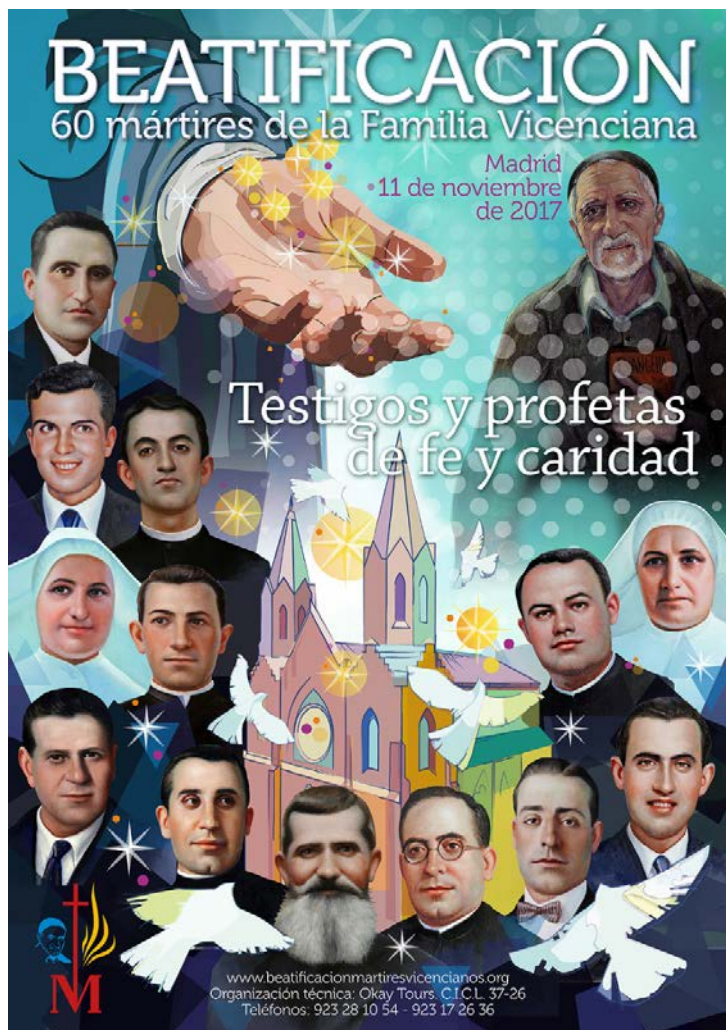
- 2 hčeri krščanske ljubezni sv. Vincencija Pavelskega.

- 7 laikov Marijinih otrok.

- 6 članov združenja čudodelne svetinje.

Vsi so bili mučeni v času verskega preganjanja civilne vojne v letih 1936 do 1939. Dogodek beatifikacije srečno sovпада s 400

letnico začetka vincencijanske karizme v Cerkvi. Vsi vemo, kako je sv. Vincencij s svojimi odločilnimi izkušnjami v Follevillu in Chatillonu odkril potrebo po misijonih in krščanski ljubezni. Vse to prinaša vincencijanski

družini višek popolnosti in svetosti. V tem misijonskem kontekstu, kjer je toliko potreb, je utrjeno pogumno pričevanje teh novih mučencev. Z vedrino so izpovedali svojo vero v vstalega Jezusa Kristusa in pogumno so branili evangeljske vrednote tako daleč, da so s pogumnim dejanjem odpustili tistim, ki so jih obsodili na smrt po zgledu samega Jezusa Kristusa. »Nobeno dejanje ljubezni ni tako veliko, kot mučeništvo«, je ob neki priliki poudaril naš ustanovitelj.

Mučeništvo teh 60 članov Vincencijeve družine je dar, je milost in zgled, ki nas spodbuja k zvestobi. »Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse húdo o vas lažnivo govorili Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko« (Mt 5, 11-12).

V tem našem svetu, ki je zaznamovan s potrošništvom, kratkotrajnimi načrti in iskanjem blaginje, nam novi mučenci kažejo na lepoto življenja, darovanega Bogu, z dobrimi deli, ki govorijo o lepoti posvečenega življenja

v služenju potrebnim do konca, do zadnjega diha. Jasno je, da zgled mučeništva ni brez priprave. Je rezultat (dosežek) vsega življenja, ki se ravna po evangeliju, ali rečeno z drugimi besedami, mučeništvo je sad največje, stalne zvestobe, junaško dejanje zrelih oseb in prepričanih ter vzajemnih kristjanov.

Morda nihče od nas ne teži k temu, da se sreča s krvavim mučeništvom. Današnja preganjanja se izvajajo na »bolj civiliziran« način. In kljub temu smo mi vsi povabljeni gojiti in dajati moč naši zvestobi, na tem temelji vsako mučeništvo. Za nas se zvestoba razume v dinamični obliki, tako da delujemo v našem poklicu kot oznanjevalci evangelija in služabniki ubogih. Beatifikacija novih mučencev 11. novembra je tudi vincencijansko jubilejno leto in nas more spodbujati k rasti ustvarjalne zvestobe. Oh, da bi bili vedno sposobni razširjati naš poklic na ustvarjalen način, v tem svetu, ki je prežet z nevero in nepoznanjem Jezusa Kristusa in revščino tolikih milijonov

ljudi. Darovanje vsega našega življenja je to, kar Cerkev in svet pričakuje od Vincencijevih. »Pazite dobro na svoje življenje« svetuje Vincencij nekemu misijonarju -, »zadovoljite se s tem, da po malem darujete vse, kar imate, iz ljubezni do Boga, ki je stvaritelj življenja, in ga za Božjo ljubezen ohranjate, kot se priporoča, ne da bi ga ob priliki morali darovati kot tisti osemdesetletni duhovnik, ki je življenje končal v Angliji kot mučenec v krutem mučenju« (SVP II, 156).

Kot sv. Vincencij tudi mi mislimo, da Vincencijeva družina ne bo oslabela zaradi krvave smrti svojih sinov in hčera. Iz zgodovine Cerkve vemo, da je ravno nasprotno. Na to je opozoril že Tertulijan: »Kri mučencev je seme kristjanov.« Cerkev se je večala zahvaljujoč tihemu oznanjevanju svojih svetih mučencev. In naša Družina je doživela točno enako. »Za eno osebo, ki je prestala mučeništvo bo prišlo mnogo drugih, njena kri je seme, ki bo dalo sadove, in to obilne sadove. (SVP IX, 1089). ■

Duhovni poklic je največja sreča

Zlatko Novak

Na praznik sv. Vincencija, 27. septembra 2017, je s. Petronila Šelih v skupnosti sester usmiljenk v Mengšu praznovala 50-letnico svetega poklica. Polna hvaležnosti pravi, da je duhovni poklic nekaj najlepšega in najbogatejšega, kar ti je v življenju lahko dano. Povabili smo jo, da nam podeli svoje spomine.

Sestra Petronila, predstavite nam svojo domačo družino.

Kot četrta izmed devetih otrok sem bila rojena 13. januarja 1945 v vasi Sojek v župniji Črešnjice pri Frankolovem. Dva brata sta še majhna umrla. Naša družina je bila skromna in revna, saj je bilo v povojnem času marsikaj težkega. Med seboj nas je povezovala ljubezen do Boga in Marije ter zaupanje v Božjo previdnost. Tukaj smo črpali moč za vse težave, ki so prihajale. Posebno ljubezen in vero je kazal oče, ki je po vojni izgubil skoraj ves vid. Po tej preizkušnji se je toliko bolj obračal na Boga in tudi nas otroke povezoval z Bogom in med seboj.

V tem duhovnem ozračju sta nas mama in oče vzgajala in spodbujala k molitvi. V družini

S. Petronila Šelih HKL.

smo ob večerih redno molili rožni venec in tudi sicer nas je spremljala molitev. Svete maše smo se udeleževali v tri četrt ure oddaljeni cerkvi in nedelja je bila pri nas prazničen dan. Nekaj najlepšega je bilo, ko smo šli vsi skupaj dopoldne k maši. Popoldne smo doma obnovili misli iz pridige. Če je kdo mogel, se je udeležil še večernic v cerkvi, v okviru katerih sta bila krščanski nauk in litanije. Kadar je

bilo mogoče, smo se udeleževali tudi delavniških maš.

Česa se še posebej spominjate iz otroških let?

V spominu mi ostajajo večeri, ko smo se zbrali na peči in okrog nje. V veliko veselje nam je bilo, poslušati življenjepise svetnikov, npr. Povest duše sv. Male Terezije, Zgodbe Svetega pisma in razne povesti, ki so izhajale že pred vojno. Te knjige smo imeli doma, saj so jih priskrbeli že

naši starejši rodovi, ki so v to zakladnico zbirali tudi razne pobožne revije. V času mojega otroštva pri hiši še ni bilo elektrike, zato smo si ob večerih svetili s petrolejko.

Otroci smo bili vedno povezani med seboj in smo še danes. Oče nam je pogosto ponavljal: »Otroci, imejte se radi, držite skupaj, in če bo kdo kdaj v stiski, mu pomagajte.«

Ker je moja rojstna župnija posvečena Rožnovski Materi Božji, me je močno zaznamovala njena materinska ljubezen, varstvo in pomoč.

Kako se je rodil vaš duhovni poklic?

Oče si je zelo želel, da bi bil eden izmed njegovih sinov duhovnik in v ta namen je goreče molil. V meni pa je bila že v otroštvu misel in želja, kako bi prišla do tega, da bi se lahko posvetila Bogu. Čeprav se mi je zdelo to nedosegljivo, je postajala želja v meni vedno močnejša. Po osnovni šoli sem ostala nekaj časa doma, saj smo bili preveč oddaljeni od srednje šole. Že samo do avtobusa v Frankolovem smo imeli uro in pol hoda. Zato sem se čez čas zaposlila v Šentjurju pri Celju in stanovala pri tetah.

Počasi je dozoreval moj redovni poklic. Ker nisem poznala nobenih redovnic, sem prosila domačega župnika, naj mi svetuje in pomaga, da bom lahko prišla v samostan. Priporočil mi je sestre usmiljenke, s katerimi

Rodne sestre Šelih - z leve s. Barbara, s. Petronila in s. Jožica.

sem kmalu navezala stik. Napisala sem prošnjo za vstop in bila kmalu povabljena, naj kar pridem v Beograd.

Se je bilo težko podati da-leč od doma?

Leta 1966 sem se v spremstvu mlajše rodne sestre Anice podala v Beograd. Bila sem polna navdušenja in ni me bilo ničesar strah. Mislila sem si: Kar bo, bo, jaz grem tja, kamor me vleče srce. V Beogradu na Višegradski, kjer je bilo v samostanu več kot sto sester, so me lepo sprejele.

V času postulata sem že pričela delati v bolnišnici na oddelku za travmatologijo. V bolnišnici je bilo zanimivo. Imela sem veselje do tega dela, saj sem gojila v srcu željo, da bi rada pomagala bolnikom.

Kako se je nadaljevala vaša vzgoja?

Sledil je noviciat, po njem

pa sem se skupaj z nekaterimi sestrami vpisala na srednjo medicinsko šolo v Zemunu, kamor nas je dnevno vozila ena izmed sester. Mlade sestre smo vzporedno s šolo hodile še v službo v bolnišnico, kjer smo delale popoldne in ponoči. Jaz sem bila zaposlena na urološki kliniki. Sestre v skupnosti so bile za nas, mlade, zelo dobre in ustrezljive. Življenje je bilo veselo in razgibano. Mladih sester nas je bilo veliko. Ko sem vstopila v noviciat, nas je bilo nekaj časa skupaj 24 novink, od teh so nekatere vstopile že prej. Enkrat na leto smo lahko šle domov obiskat svoje sorodnike.

Dve leti za menoj je k usmiljenkam prišla moja sestra Jožica, nekaj let pozneje pa še najmlajša sestra Barbara.

Kakšno je bilo sodelovanje v bolnišnici?

Bolnišnica je bila blizu

Jubilantke v Mengšu. Z leve s. Verena Mišvelj, s. Apolonija Lekše in s. Renata Lušin (60 let) ter s. Petronila Šelih (50 let).

našega samostana. V njej so delovale v večini redovnice, nekaj zaposlenih pa so bili civilni delavci. Med seboj smo dobro sodelovali, še posebej z zdravniki, ki so sloveli po velikem spoštovanju do sester. Tudi na mestnih ulicah in drugje je vladalo spoštovanje do sester. Ko se je Slovenija osamosvojila, pa se je naklonjenost do Slovencev spremenila.

Zaradi vojne leta 1992 so se sestre odločile, da se preselimo v Slovenijo, kjer smo se razvrstile po naših postojankah. Jaz sem bila nastanjena najprej v Ljubljani, leta 1996 pa sem prišla v Mengeš, kjer sem že 21 let.

Že v prvih letih zaposlitve so vas doletele zdravstvene težave.

Začel mi je pešati vid in sčasoma nisem mogla več samostojno hoditi okrog. Posloviti sem se morala od dela v bolnišnici. Toda ostalo mi je drugo. Lahko sem še marsikaj postorila v

domači skupnosti, v spremstvu sosester pa obiskovala revne družine ali druge slabovidne, se z njimi pogovarjala in jim po svojih močeh pomagala.

Kako ste doživljali bolnike?

Največje veselje mi je bilo pomagati drugim. Do bolnikov sem imela vedno spoštovanje in sočutje ter željo, biti jim blizu, jih razumeti ter jim narediti kakšno čeprav najmanjšo uslugo.

Kaj vas je bogatilo in osrečevalo v vašem duhovnem življenju?

Najprej me je bogatil Božji dar duhovnega poklica. Vedno me je osrečevala tudi medsebojna povezanost med sestrami in povezanost s celotno družbo. V vsaki redovni hiši je velik dar kapela. Prevzema me hvaležnost za vse, kar mi je bilo dano, tudi v domači družini. Duhovni poklic je nekaj najlepšega in najbogatejšega. Ko prebiramo dediščino naših predstojnikov

in to, kar se je dogajalo v zgodovini družbe, je to pravo veselje in notranja moč.

Nad vse srečna sem bila, ko sem spoznala posebno navzočnost Brezmadežne, ki se je prikazala novinki s. Katarini Labouré in ji izkazala posebno ljubezen do družbe.

Pred kratkim ste praznovali 50-letnico svetega poklica. Kakšne misli vas navdajajo ob pogledu na prehojeno pot?

Najprej velika hvaležnost in občudovanje Božje previdnosti, ki me je vodila in spremljala. Tudi na začetku, ko je bilo še nejasno in negotovo, kdo mi bo pomagal. Bogu sem hvaležna za globoko verne starše, dobre brate in sestre, še posebej za dve sestri usmiljenki. Vse je zastonjski Božji dar, tudi to da so bili ob meni dobri ljudje in dobre sestre, ki so mi vsi dajali pomoč in vedrino, med seboj pa smo si delili dobro in hudo. ■

Sveti in blaženi – Sv. Frančišek Regis Clet, duhovnik in mučenec

Zlatko Novak

Frančišek Regis se je rodil 19. avgusta 1748 v Grenoblu in 6. marca 1769 stopil v Misijonsko družbo v Lyonu. V duhovnika je bil posvečen 27. marca 1773 in kmalu imenovan za ravnatelja in profesorja v bogoslovju v Annecyju. Leta 1788 je postal ravnatelj novincev notranjega semenišča v Parizu. Sredi revolucionarnih nemirov je zaprosil za odhod v misijone in odpotoval na Kitajsko. 10. aprila 1791 se je vkrcał na ladjo v Lorientu in 15. oktobra prispel v Macao. Trideset let je misijonaril predvsem v provincah Kiangsi in Hukuang. 6. junija 1819 so ga prijeli v Kinkiakangu in vrgli v ječo v Učangfuju. Po sedmih mesecih je bil obsojen na smrt. V petek, 18. februarja 1820, so ga zadržali z vrvo. Med blažene ga je prištel papež Leon XIII. dne 27. maja 1900, med svetnike pa 1. oktobra 2000 Janez Pavel II. Frančišek Regis Clet je pravi vzor misijonarja, ki daruje vse svoje življenje v službi evangelija. Goduje 18. februarja.

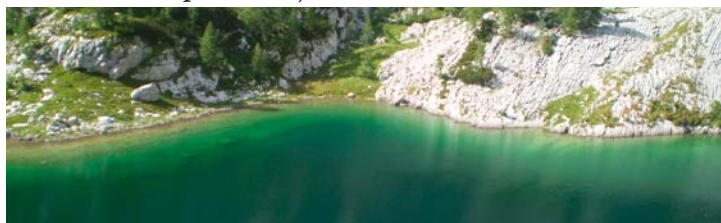
Iz spisov sv. Frančiška Regisa Cleta

Iz treh niti spleteno vrvičco je težko pretrgati (prim. Prd 4,12). Te besede Svetege Duha nam v prisposodbi povedo, da je povezanost in edinost src najboljša pot, po kateri lahko vsako delo srečno končamo. Če je ta edinost src potrebna pri vsakem delu, je tem bolj pri nadnaravnem opravičilu, ki je namenjeno reševanju duš; saj imenuje sv. Gregorij vodstvo duš umetnost vseh umetnosti. Brez te naše edinosti bodo tudi naše ovce razdvojene in se bodo v skladu s svojim naravnim nagnjenjem držale raje tega namesto onega duhovnika. Kot kristjani v začetku Cerkve bodo govorili: Jaz sem Pavlov, jaz Apolov, jaz pa Kefov.

Sicer pa vsi ti in drugi spisi ne bodo veliko pomagali, če ne bomo pred svojimi

ovcami nastopali kot Božji služabniki in upravitelji Božjih skrivnosti, tako da jim bo vsak izmed nas lahko s sv. Pavlom dejal: Bodite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov.

Ne pozabimo besed: Za koga bo dober, kdor je zase slab? Glejmo torej, da pod pretvezo neurejene gorečnosti s svojim delom za druge ne porabimo vsega svojega časa. Skrbimo za svojo pobožnost: s premišljevalno molitvijo, posebnim spraševanjem vesti, z branjem Nove zaveze, branjem iz kakšne duhovne knjige, vsako leto z duhovnimi vajami itn. To so nekakšne shrambe, iz katerih jemljemo vse tisto, kar nam je bolj primerno za vodstvo duš. Ne bodimo kot kanali, ki vso sprejeto vodo oddajajo, temveč kot izviri, ki dajejo iz svojega preobilja. ■

Simbolna fotografija.

Odrešenik prihaja!

Prihaja...

*v naš vsakdan,
v naše odnose,
v »štalo« naših src in sveta.*

Prihaja...

*da prižiga Luč v temi,
da nam pokaže, kako nas ljubi,
da nam prinaša upanje in mir,
da nam daje novo življenje,
da nam vrača dostojanstvo Božjih
otrok.*

*Naj bo naše srce majhno, ponižno in hvaležno,
da bomo pozorni do vsakdanjih tihih Božjih obiskov in darov.*

VSE DOBRO!

Uredništvo Vincencijeve poti

